

Rukočar se zamyslel. Pak otočil dlaň nahoru a pronesl zařikání. V jeho dlani se zhmotnila světélkující věc ve tvaru koule. Bylo to první magické kouzlo, které ukázal dívce.

Dívka zatleskala radostí.

„Kvůli tomu jsem to nedělal,“ napomenul ji, „řekni, máš ten stejný pocit?“

„Mám,“ zvolala, „tatáž vůně.“

„Bohužel,“ pronesl a mávnutím kouzlo zrušil.

„Proč?“ nechápala

„Lino,“ zadíval se jí do očí, „ted' mě poslouchej dobře. Máš něco, co nemá každý. Máš možnost cítit magii. Alchymisté na to mají přístroje, někteří i v oku odhad, ale to jsou starci. Po světě běhá pár mágu a to jsou nejmocnější mágové. Nikomu neříkej to co jsem ti tady vyprávěl, a nikomu nedávej najevo, že ‚máš divný pocit‘. Lidé jsou všelijaký. Slibuješ?“

„Slibuju,“ zašeptala.

Vůně

magie

(1995)

Ondřej Novák

Noc jiných bytostí

I.

Mezi Ragem a Loven Sitou je prales. Jedná se o takový druh lesa, který je v mysli místních lidí znám jak černý mrak ničeho, což samozřejmě nahání hrůzu, až běhá mráz po zádech. Nikdo vám nedoporučuje do něj vstoupit. Pokud budete argumentovat pořekadlem „kdo se bojí, nesmí do lesa“, pomněte že místní lidé žijí s heslem „kdo se nebojí, je blázen“.

Bojíte se? Asi ne co? Máte pravdu, není to tak hrozné. Les je sice dost hustý a rozsáhlý, ale i v něm má svá obydlí mnoho čestných občanů Ragonie. Mimo jiné i hezká řádka čarodějů a čarodějnic.

Bylo pozdní dusné odpoledne, obloha bez mráčků, bezvětrí, slunce se ospale sklánělo k obzoru a lesem se pohyboval stín, obklopen oblakem otravných mušek či jinou létající havětí. Ten stín patřil muži, který si vykračoval po vyšlapané stezce ke hradu Baziliškova Propast. Na první pohled vypadal jako obyčejný měšťan ve středním věku, jenž se po dvaceti letech městského pohodlného života v Trojanu rozhodl, že by konečně mohl ve světě vykonat nějaký ten dobrý skutek a tak se v lehkých šatech a s chlebníkem vydal na cestu vstříc dobrodružství. Teprve druhý pohled by vám měl říct, že jste se poprvé podíval špatně. Inu, kdo by soudil člověka podle šatů, ten by se dost splet. Setkal by se tváří v tvář s mocným čarodějem, Rukočarem.

Ale Rukočar byl dobrý čaroděj, někdy až příliš. Byl to typ znučeného kouzelníka, který by nejraději trávil svůj život v teple svého krbu, v kruhu svých blízkých přátel (nejdřív by musel nějaké mít). Měl také rád dlouhé večírky, na kterých se čas od času mohl předvést s nějakým kouzlem, většinou ručním trikem, musely se ovšem konat v jeho prostorném a útulném domku na okraji pralesa. Tak jako většinu čarodějů soužil i jeho problém pohybu z místa na místo, konkrétně cestování(**1 - viz poznámky dole**).

Bylo mu tehdy šedesát let (!), a jako každého i jeho začala trápit otázka blízké smrti. Vyčítal si, že za celou tu dobu, co dělal praktického magika, nikomu své znalosti a zkušenosti nepředal. Měl by si najít učně, kterého bude zaučovat v čarodějství. Tohleto „měl by“ ho mučilo ještě více, protože to všechno znamenalo, že bude muset opustit svůj dům a cestovat. Náhle ho však napadlo, že může využít momentálního putování na hrad Baziliškova Propast a na zpáteční cestě se poptá v okolních usedlostech. V té době ještě nevěděl, že to co ho čeká, nebude zas tak jednoduchý úkol.

Zastavil se, aby popadl dech. Mezi stromy již teď mohl zahlédnout siluetu hradu Baziliškova Propast.

„Uff,“ vydechl, když to zjistil, „čeká mě práce.“

II.

„Říkáte kouzla a čáry?“ podivil se Rukočar, přičemž mezi posledními slovy udělal krátkou pomlku.

„Přesně tak,“ přisvědčil vévoda Bazil, „Zlá kouzla, dějící se hlavně při měsíčním úplňku. Už jsme se vypořádali se všemi místními čarodějnicemi.“

Rukočar si změřil obtlouzlého muže, stejně vysokého s kulatým obličejem a očima hnědýma, od hlavy, až k patě.

„Jaké čáry?“ zeptal se jednoduše.

„Poslední dobou toho bylo dost. Například, krásy dojí zkažené mléko, v noci na hradě straší a železné zbroje mají tendenci putovat po chodbách, pasáček vepřů zmizel a místo něho je o jedno prase víc, obrazy na stěnách se mi smějí do ksichtu, kdykoliv se mi stane něco trapného“

„To je všechno?“

„Copak toho není dost?“ zachraptěl.

„Neproklel váš hrad někdo?“

„Jak to mám vědět?“

„Tak to asi ne,“ zamumlal Rukočar.

Venku zahřmělo.

„A kruci,“ zaklel vévoda, „To nám ještě scházelo.“

„Mistře Rukočare, mohl by jste mě následovat?“

Vévoda ho odvedl do jeho komnaty, vysvětlil mu něco ohledně zvyků rodu Bazilů, zvláště hlavně těch všedních(2). Potom co si čaroděj odložil své věci a tornu v komnatě, byl pozván na společnou večeři a celá rodina Bazilů se sešla v jídelně u velikého stolu. Vévoda čarodějovi představil svou ženu Elinor, svého mladšího dvaadvacetiletého syna Divislava, který zároveň omluvil svého staršího bratra, jenž byl na válečném tažení na východě Langaje a černovlasou skoro osmnáctiletou dceru Linaie.

Večeře proběhla celkem v klidu, bez většího vzrušení. Posléze, když nad Ragonii zavládla tmavá, černá, bouřlivá noc a příslušníci rodiny, příbuzenstva a služebnictva se odebrali do svých komnat, nechal se Rukočar slyšet u vévody

„Pane...“ prohlásil Rukočar, když vstoupil.

„Ty pány si odpusť čaroději. Řekni rovnou oč ještě žádáš a bude-li to splnitelné, pomůžu ti.“

Čaroděj si odkašlal. „Dobrá, tak tedy. Abych mohl zjistit zdroj magie, lépe řečeno určit tu osobu, potřebuji mít umožněn vstup do velké části hradu po celou noc.“

„V noci?“ podivil se vévoda, „Dnes v noci? Zapomínáte, že dnes je dvojí úplňk,“ poznamenal.

„No právě. Dnes v noci by se mohlo něco stát. A propos neříkal jste něco o tom, že to všechno, ta kouzla se objevují, když nastane jeden z obou úplňků?“

„Říkal...“ souhlasil vévoda.

„A dnes, kdy má nastat dvojí úplňk, má ...“

„Začínám to chápat,“ rozjasnil vévoda tvář, „Tak proto jste tak dlouho nepřicházel. Začínali jsme si myslet, že jste zapomněl.“

„Kdyby jste poslali posla o čtyři dny dříve, přišel bych hned. Dvě noci na to měl nastat poslední jednoduchý úplňk měsíce Trvání.“

„Takže...“

„Chci říct, že jsem přišel na poslední chvíli. Od posledního dvoj-úplňku se na vašem hradě objevil někdo, kdo má magické schopnosti.“

„Mohl tu být i před tím,“ namítl vévoda.

„Těžko. Fakt že se stále bavíme v opevněném hradě a ne v rozvalinách nasvědčuje tomu, že se zde objevil teprve posledních osmnáct let.“

Vévodovi zmrzl úsměv na tváři. Změřil si čaroděje od hlavy, až k patě a začínal mít pocit, že mu čaroděj neprozradil všechny podrobnosti, které měl právo vědět.

„Tedy před osmnácti lety?“

„Nerad vzpomínám na ten den, kdy zmizel jeden Nizerský hrad prakticky z povrchu zemského. Nezůstalo po něm zhora nic. Stalo se to tu noc, která měla být, jako ta dnešní bude. Jediný kdo se zachránil, byla ona čarodějnice, které se to povedlo a to proto že byla pod ochranou astrální sféry Isahel. Říkala si Černá dáma a všichni mágové po ní šli téměř osm let, avšak nakonec i ona zahynula v boji s modrovlasou čarodějnici.“ Rukočarův hlas nabýval na hlasitosti a chraptivosti, že se proti němu vévoda zmenšoval na velikosti myši a měl pocit, že se dívá na kocoura který se rozhoduje s čím si tu bílou myš má udělat.

Rukočar skončil a vévoda se probral s toho hrozného snu.

„Dobře,“ zvolal, „zajdi si na strážnici. Dostaneš všechny klíče.“

„Děkuji...“ poděkoval a dal se na odchod.

„Čaroději,“ zavolal. Rukočar se u dveří otočil.

„Ještě než vejdeš do jakýkoliv dveří, zaklepej. Nerad bych měl potíže s místními ženami, zvláště s kuchařkami.“

III.

Za okny hradu se zablesklo a než stačil Rukočar napočítat do tří přiběhl i hrom. Bouře byla tedy dosti blízko. Vyhlédl z okna své komnaty a mezi mraky zahlédl dvě silná světla - paprsky odraženého světla obou měsíců teď prozařovali mraky, přestože byly tak husté. Neměl již moc času.

Otevřel svou tornu a po sobě z ní vyjmul několik roztodivných věcí. První z nich byl jednorozčí roh - totiž napodobenina to byla dokonalá, ve skutečnosti se jednalo o předmět ve tvaru kužele, který měl roh z jednorozce nahrazovat. Jenomže démona, který rozpozná jed v jakékoliv látce, Rukočar nesehnal. Nikdo z jeho známých theurgů nedokázal takového démona vyvolat, místo toho se jim podařilo přivést na zem démona Vůně magie. A tak jej theurg do rohu zaklel, aniž by se sám přesvědčil co udělal. Rukočar zaplatil za jeho službu, a až později poznal o kolik se alchymista okradl. Protože žádní čarodějové ani mágové nemohou „ucítit“ magii. Vidí sice magickou auru kolem svého kolegy, ale magický předmět vždy budou pokládat za obyčejný, dokud se zakletí samo neprojeví. I zde mají alchymisté velký obchod, protože mají s magii své zkušenosti a oko na odhad kolik magie je v okolí.

Druhá podivná věc, kterou našel čaroděj v torně, byla, na první pohled, krátká černá hůlka s jedním bíle-zbarveným koncem. Byl to černý bič, který ve vhodnou chvíli vytvořil nad bílým koncem magické lano.

Objevil tam i prsten ochrany, pak si k boku připevnil svitek ochrany proti démonům a všelijaké další rozmanitosti.

Uvědomil si že je ticho. Podíval se z okna a vzhlédl na oblohu. Mraky se dávno rozestoupily a vytvořili malá okna pro odražená světla z měsíců. Zrakem postupoval po kuželi měsíčních paprsků až se zastavil na jednom okně hradu. Kužel z druhého měsíce byl namířen tím samým směrem. Sestupová cesta byla připravena, čekalo se jen na ten okamžik, kdy odbije půlnoc.

Rukočar vyběhl na chodbu a zamířil ke komnatám vévody. Před dveřmi ho zastavil strážce.

„Potřebuji mluvit s vévodou“, zachraptěl Rukočar, „je to naléhavé.“

„Vejdí,“ ozvalo se za dveřmi komnaty dříve než stačil hlídač cokoliv říct. Raději proto bez otálení otevřel a čaroděj vtrhl dovnitř. Vévoda nespál, jen všechno to pozoroval z okna

„Viděl jste to?“ zeptal se udýchaně.

„Bohužel.“ odpověděl

„Čí je to okno?“

„Linaie, mé dcery.“

„Nebude jí náhodou dnes v noci osmnáct let, že ne?“

„Obávám se, že ano.“

Rukočar zaklel.

„Vaše dcera,“ pokračoval, „byla jen loutkou, která měla v den svého dospění otevřít svět jiným bytostem. Její mysl bude ovládnuta démonem, a bude se snažit získat vládu nad světem. Zítřka už nebude vaší dcerou.“

Vévoda nahlas polkl.

„A kdo to bude?“ vyzvídá vystrašeně.

„Démon v lidské podobě,“ odpověděl přímo, „tyto bytosti se snaží, za každou cenu dostat se na zem. Využívají k tomu každou příležitost která se jim naskytne. Jednou z nich je dvojí zatmění a druhou dvojí úplňk. A zatímco při té první příležitosti se to povede vždy, ta druhá je více nebezpečná, jak pro démona tak pro nás.“

Vévoda se kousl do rtu. Rukočar opět vyhlédl z okna. Ze všech stran se sem hnaly mračna a stáčely se kolem kruhů, vytvářely tak dva veliké víry. Od nich pak po mracích přebíhaly jemné modravé výboje a nad věží se tvořily Eliášovy ohně. Začalo pršet.

„Jémine,“ zvolal Rukočar, „bude půlnoc, musíme jít“

Vyběhli chodbou, po schodech nahoru, dolů, dlouhou chodbou, vpravo, rovně, vlevo, pak zase nahoru až stanuli udýchaní před Linainim pokojem, když zjistili že dveře jsou zamčené.

„Lino otevři,“ zaburácel vévoda a zabouchal na dveře.

„E-ée,“ naznačil nesouhlasně čaroděj a pozdvihl svou imitaci jednorozčího rohu, jenž mezitím stačil zfialovět. „To bohužel nepomůže.“

Poklekl na zem a obě ruce lehce položil na zámek. Nadechl se, zavřel obě oči, přičemž pronesl nesrozumitelné zaklínadlo. Pod jeho prsty, prosvítla žlutavá zář a vévoda zřetelně uslyšel ulehčené cvaknutí zámku.

Ihned po tom co vtrhli do komnaty, byli svědky morfingu(3) černé siluety. Přistoupila k posteli, ke spící dívce a položila svou černou ruku na její čelo. To vše za doprovodu světelných efektů a blesků všeho druhu včetně. Rukočar sáhl po černé hůlce u pasu a přinutil ji, aby z konce označeného bíle, vyšlehl zelený paprsek a zformoval se do zářivého lana. Několikrát švihl po černé postavě. Démon silně zařval, až to trhalo uši. Otočil se na čaroděje, a ze zlosti své si nechal na svých rukou v sekundě vyrůst silné drápy. Rukočar ho bičem držel v úctyhodné vzdálenosti, jak od dcery, tak od sebe. V krátké přestávce mezi šlehy podal vévodovi prsten ochrany a zakřičel na něj ve snaze přehlušit démonův řev.

„Nasaď jí ho na prst na levé ruce“

Udělal jak čaroděj řekl. Mrštně proklouzl kolem Rukočara a nasadil prsten ležící, nic netušící dívce. Hned na to si démon uvědomil, že cesta do lidského těla je mu uzavřena. Zablýskl očima a z jeho imaginárních útrob vyrazil velmi nepříjemný, uši trhající křik. Rázová vlna odhodila čaroděje spolu s vévodou do nejvzdálenějšího rohu místnosti. V komnatě se zvedl vítr a vše co nebylo připevněno se vzneslo a začalo kroužit v obrovském větrném víru, mimo jiné koberce, šaty, záclony, závěsy a jak vítr nabýval na síle zvedali se peřiny, trhali gobelíny a hrozilo, že bude létat všechn nábytek. Linaie se probudila těsně před tím, než jí síla větru začala stahovat z postele. Držela se okrajů svého lůžka a sloupů, které už dávno nepodepíraly nebesa, přičemž nařikala a volala o pomoc. Rukočar, dokonale vklíněn do rohu, takže se mu hlavní proud víru úspěšně vyhýbal, se stěží zvedl, odroloval kus svitku, aby se mu jej vítr neroztrhal a začal nahlas číst. Z jeho úst vycházela těžká slova zaklínadla, avšak jejich tíha nezabránila tomu, aby se dala do krouživého pohybu po místnosti. Démon nenadále utichl a do naprostého ticha dozněla čarodějova poslední slova zaklínadla. Poté démon naposledy zaječel, jeho tmavé tělo se roztrhalo jako kus papíru, až zmizel úplně. Rukočarův svitek blafl plamenem. Vše co bylo tou dobou ve vzduchu se zřítilo na zem

Na chodbách se objevili pochodně. Sluhové, strážci a jiní, mezi nimi vévodkyně a mladší syn, to všechno se seběhlo k Linainině komnatě. Nastalo dlouhé objímání a vyptávání a všechn ten zmatek kolem. Unavený čaroděj se raději vrátil do svého pokoje.

IV.

Přiloudal se druhý den a sním oslavy Linainých osmnáctin. Začalo to již před obědem. Rukočar bohužel začátek prospal a tak se ukázal, náležitě ustrojen, až na obědě. Vévoda ho pozval ke stolu a sotva se čaroděj usadil, vévoda se k němu naklonil a zašeptal:

„Po obědě se sejdeme v mé pracovně, čaroděj. Potřebuji s tebou mluvit.“

Rukočar uposlechl a ihned po obědě zašel do vévodovy pracovny. Právě seděl u stolu a domlouval se s mnichem na podrobnostech ohledně oslav. Nabídl čaroději místo a ten se usadil. Čekal, až vévoda promluví.

„Pověz mi čaroději,“ začal vévoda, „ale přímo, žádné okliky. Ona - je to ještě vůbec člověk?“

„Jak to myslíte?“ podivil se čaroděj.

„Nedělej si ze mne blázný. Mnoho jsem četl a něco si dokážu domyslet. Ta černá příšernost na ni sáhla. Na její čelo. Říkal jsi, že měla otevřít cestu jiným bytostem.“

Rukočar pokrčil rameny. Byl na pochybách. Kdyby odpověděl ne, těžko by mu vévoda něco zaplatil, jestliže by vůbec přežil jeho hněv. Odpověď ano nemusela být pravdivá. Kdyby se tak stalo, měl by opět práci s novou čarodějnici a mágové by mu to jistě neodpustili. Tenhle hrad, pomyslel si Rukočar, zatím ještě stojí, ale co když se jiná bytost přenesená do dívčiny mysli probudí a ovládne celé její myšlenky.

„Nevím,“ rozhodil rukama, „Potřeboval bych dva měsíce na pozorování.“ Přeháněl. Démoni v našem světě nemají mnoho času na rozmýšlení a pokud by se do měsíce nic neprojevalo, znamenalo by to, že je dívka naprosto v pořádku. Chtěl spíše vévodu odradit od očekávaného úmyslu, což se mu samozřejmě nepovedlo.

Vévoda si to v hlavě otáčel všemi směry, až se nakonec přece jen rozhodl.

„Tak dobře čaroději, uděláme to jinak. Můžeš tu dva měsíce zůstat. Co můžeš, musíš! Jídlo, šaty, pohodlí to všechno můžeš mít. Budeš jí pozorovat a za dva měsíce mi dáš vědět. Samozřejmě se ti za to bohatě odměním.“

Řekl by, že se dostal mezi dvě roviny. Teď mu bylo jasné, že problém jen oddálil, a že příště bude muset odpovědět jednoznačně (doufal, že to bude vědět). Sám věřil, že Linaie zůstane taková jaká byla, že neprošla žádnou změnou. Avšak, měl nyní možnost prozkoumat její magické schopnosti. Protože ona měla magické nadání, o tom byl přesvědčen. Když si démon staví své tělo, musí do něj vložit tyto vlohy již při jeho početí, takže by se toto nadání mělo dříve či později projevit. Nicméně, jak se později přesvědčil, během prvních čtrnácti dnů se u ní neprojevalo vůbec nic.

Nevěděl, že pozorovat mladou vévodkyni bude taková nuda. Třebaže jí bylo již osmnáct let(4), chovala se jako malé děcko. Házela si s míčem, hrála se služkami na slepou bábu, laškovala s místními chlapi a to v době, kdy se neučila elfské písmo, společenské chování, vyšívání a čert ví co ještě. Nic co by nasvědčovalo, že má jakési magické schopnosti. To všechno musel zjistit, aniž by se dívky dotkl, tím spíše provedl nějaké testy a tak podobně.

A jak ubíhal čas, mladá slečna se začínala zajímat o tajemnou postavu, která se snažila o nenápadnost a tajně ji při každé příležitosti špehovala.

„Jen malinké kouzlo, prosím,“ žadonila Linaie na čaroději. Nejdříve se jen mračil a nechtěl s tím mít nic společného, ale pak ho ta hra s jednoduchými efekty začala bavit. Linaie zájem o kouzlení ho nijak nepřekvapoval, ba naopak. Vždyť ve společnosti ho každý žádal, aby ukázal svou schopnost vládnout magii a předvedl to na pár jednoduchých, většinou ručních tricích. Rukočar se strašně rád vytahoval, nicméně jako čaroděj věděl, že všeho moc škodí.

Jednoho krásného dne, k večeru, si Linaie hrála s malým černým kocourkem. Rukočar ihned poznal svého magického přítele a nějak se s tím nevzrušoval. Uhlíkovi se to zřejmě líbilo. Vzala jej do náruče a kocourek se v ni pohodlně uvelebil. Pak změnila výraz ve tváři a rozběhla se k bráně hrádku.

„Vykoupu ho,“ volala na čaroděje, „nějak divně smrdí.“

„Pochybuj, že si to nechá líbit,“ namítl Rukočar, ale to už Linaie pelášila chytit služku.

Rukočar se zamračil. Nemohl si vzpomenout, čím by mohl jeho Uhlík zapáchat. Byl přece stvořen magii. Neměl by tedy ničím vonět. I kdyby se chtěl třeba vyválet v bahně, špína se na něm nezachytí. Leda že by - a přitom Rukočarovi zamrazilo v zádech - voněl magii.

Linaie se vrátila prakticky celá promoklá.

„Možná, že jste měl pravdu,“ přiznala, „ale je to zvláštní. Je suchý, i když vyskočil z necek plné vody.“

„Zato vy, slečno, vypadáte, jako by jste prošla bouří,“ prohlásil pobaveně.

Proklela čaroděje a málem ho probodla pohledem.

„Věděl jsem to,“ usmál se, „ten kocour je totiž můj.“

Na důkaz toho nastavil kocourovi ruce a ten mu vběhl do náručí. Pohlédl mu do úzkých očí.

„Zlobí se, říká že nesnáší vodu. Je prý moc studená.“

„Vždyť nic neříká,“ protestovala Linaie.

„Ale ano,“ přesvědčoval ji Rukočar, „Jenomže, mu nerozumíš. Nikdo mu nemůže rozumět, jenom já. Ale on chápe lidskou řeč. Cokoliv řekneš, on to pochopí.“

„Chtěla bych umět jeho řeč,“ prohlásila rozhodně.

„Nemůžeš všechno chtít. To nejde,“ zavrtěl hlavou, „radši mi řekni, jestli stále tak divně voní“

„Stále“

„Není to spíš pocit?“

„Možná nevím,“ odpověděla nejistě.

Rukočar se zamyslel. Prikázal kocourovi aby se vzdálil. Pak otočil dlaň nahoru a pronesl

zařikání. V jeho dlani se zhmotnila světélkující věc ve tvaru koule. Bylo to první magické kouzlo, které ukázal dívce. Všechna to před tím bylo pouze ruční umění hbitých prstů.

Dívka zatleskala radostí.

„Kvůli tomu jsem to nedělal,“ napomenul ji, „řekni, máš ten stejný pocit?“

„Mám,“ zvolala, „tataž vůně.“

„Bohužel,“ pronesl a mávnutím kouzlo zrušil.

„Proč?“ nechápala

„Lino,“ zadíval se jí do očí, „teď mě poslouchej dobře. Máš něco, co nemá každý. Máš možnost cítit magii. Alchymisté na to mají přístroje, někteří i v oku odhad, ale to jsou starci. Po světě běhá pár mágu a to jsou nejmocnější mágové. Nikomu neříkej to co jsem ti tady vyprávěl, a nikomu nedávej najevo, že ‚máš divný pocit‘. Lidé jsou všelijaký. Slibuješ?“

„Slibuju,“ zašeptala.

V.

Měsíc uplynul po tom co Rukočar přibyl na hradě Baziliškova Propast. Pak jednoho dne zavítala do rodiny Bazilů návštěva ze sousedního vévodství. Nizerský vévoda přijel projednávat nějaké územní záležitosti a neváhal sebou vzít celou rodinu. Sestávala se jednak z jeho ženy Ágnes, dcery Libuše a hlavně ze tří synů: Richarda, Jana a Josefa. Mladí toho odpoledne okamžitě využili, hlavně muži, kteří stačili vystřídat všelijaké bojové hry, několik rvaček a když se začali nudit, stříleli jen tak kuší do stromu. Dívky si nejdříve špitaly o ženských záležitostech, konkrétně Linaie se rozhodovala, který z chlapců je nejhezčí, nejsilnější, nejmrštnější. Zjistila, že to tak jednoduché není, přitom se dobře bavila. Došla řada i na čaroděje. Linaie jim představila Rukočara, který, protože si to všichni nejvíce přáli, předvedl zase pár dobrých triků hbitých prstů bez použití magie. Přesto sklidil velký úspěch.

Večeře se změnila ve velkou oslavu na počest uzavření oboustranně výhodné smlouvy o hranici mezi vévodstvími. Linaie byla báječná. Celý večer se dokázala bavit s Nizerskými bratry, poslouchat jejich vyprávění a často je popichovat vtíravými otázkami, což hochy očividně bavilo. Čaroděj nezaujatě poslouchal politické rozpravy mezi vévody, občas do ní přispěl svou troškou, ale do hovoru se moc nemýchal, protože měl pocit, že ne všemu rozumí. Zkrátka a dobře, nic zvláštního se nedělo, večer přehoupnul v pozdní večer, Rukočar zabrán poslechem vyprávěním ani nevnímal okolí.

Ze soutředění ho vytrhl křik. Ten patřil Linaie a ještě dnes ho slyší v uších.

„Sám jsi korunovanej,“ vyprskla Richardovi do tváře. Následně vše živé v sále přestalo úžasem a vzrušením dýchat a teprve po chvílce ticha začala Linaie vražedně křičet. Na místě, kde před chvílkou stal Richard se teď zmateně rozhlížel vůl se zlatou korunkou na hlavě. Rukočar nahlas zaklel a jal se prodírat nastalým zmatkem k udivenému volovi. Zvedl ruce a vyslovil krátké zařikání. Nahý Richard se svalil ke svým věcem a instinktivně si zakryl to nejnutnější.

Po tomhle incidentu se vévodové rozloučili se smíšenými pocity a hned nato si Bazil nechal zavolat čaroděje. Jakmile Rukočar vstoupil, okamžitě poznal ve vévodově tváři jistou nespokojenost. Proto se pomalu usadil, bázlivě jak dítě před výpraskem. Vévoda chvíli mlčel.

„Mohl bych to klidně svést na tebe,“ začal pomalu. „Vím, že jsi jí učil kouzlům. Nic neříkej. Vím toho dost, již nebudu potřebovat tvé služby.“ Udělal dramatickou pauzu, jako by si chtěl rozmyslet další větu.

„Dostaneš odměnu jakou jsem slíbil. Avšak ty, čaroději, se vícekrát neukazuj na hradě Bazilů a střež se náhodného setkání se mnou nebo s kýmkoliv z rodiny. Domluvil jsem, jdi a zabal si své věci“

„A... ona?“ zeptal se u dveří.

„O mou dceru se nestarej, to je moje věc!“

Zapadly za ním dveře. Nakonec to možná dopadlo dobře, pomyslel si Rukočar, jak pro něj, tak

pro vévodu. Pokrčil rameny. Jeho věci to nebylo, koneckonců je to jeho dcera, a pokud něco provede, nebude jeho, kdo to bude dávat do pořádku. Ta dívka má moc o který vévoda neví, a v případě, že se k tomu bude stavět takto, tak netušil co všechno se může stát. To Rukočar nevěděl, že vévodův perný život začne hned zítřejšího rána.

Tak si čaroděj sbalil své věci do torny a brzo ráno opustil vévodský hrad. Byl tak trochu rád, že má všechnu práci za sebou a ještě radši, že jeho měšce jsou o pár zlatáků těžší a plnější. Cesta domů, do jeho domku na převisu nad městem Trojan, měla trvat něco okolo dvou dnů, proto musel v půli cesty udělat malou přestávku a přespat pod smrkem.

Nocí temnou, bezměsíčnou se prodíral ještě černější stín. Možná, že by mohl nahánět strach, protože tohle byl prokletý les, avšak ten kdo by chtěl vyzkoumat samotnou podstatu stínu by zjistil, že samotný stín utekl mnohem dřív, než ten někdo stačil cokoliv říct. Ale nic takového se nestalo a proto temná postava došla pěkně po cestičce až k milému spícímu čarodějovi a tam se zastavila. Ne, čaroděje nezahlédla, ale zarazila jí podivná vůně. Vůně magie. Dlouho se postava rozhodovala, zda udělat další krok. A udělala ho.

Rukočar se leknutím probudil, respektive ho probudilo zaklínadlo. Někdo či něco muselo projít slupkou a muselo to být tak velké, aby mohlo ohrozit čarodějův život. Současně s tím uslyšel ženské leknutí. Pronesl několik slov, a když magický světelný zdroj, ve tvaru malé koule, která se vznášela nad jeho dlaní, ozářila okolí jasným světlem, pohlédl do tváře neznámé. Totiž do tváře známé. Zahlédl už jenom, jak se její oči otočili v sloup a ona se složila na zem. Ten pocit při procházení slupkou byl opravdu hrozný. Rychle se sehnul k ležící postavě a zatřásl s ní.

„Lino,“ volal, „prosím tě, prober se“

VI.

Po krátké snaze přece jen Linaie otevřela oči. Chvilí hleděla na nebe, načež se její zrak stočil na svého zachránce.

„Čaroděj...,“ zašeptala.

„opravdu nejsem krásný princ,“ prohlásil Rukočar.

Posadila se a chvíli civěla do prázdna. Snad vzpomínala na poslední okamžiky těsně před tím než omdlela.

„Utekla jsem,“ řekla.

„A jeje, a pročpak tak najednou.“

„Ani nevíš co se stalo, potom, co jsi odešel,“ vzdychla Linaie.

Začala vyprávět. Druhý den ráno ihned po čarodějově odchodu zakázal vévoda své dceři vše co bylo možné. V tom se ukázal na pravém světle a bylo vidět, že čaroděje zcela nepochopil (či lépe řečeno, nepochopil vůbec). Předně dostala domácí vězení. Otec jí zamkl v její komnatě ve věži a vyhrožoval jí, že mohla dopadnout hůř. Pak jsi uvědomil, že by mohla využít svou nenadálou moc a nechal jí uklidit celou jídelnu a umýt všechno nádobí po včerejší oslavě. Během dopoledne tak dokonale překážela všem kuchačkám, které připravovali oběd. Když se pak upečená husa sebrala a odletěla na jih a dřevěný stůl zapustil kořeny a vyrašil pupeny, zavřel milovaný otec svou roztomilou dceru sklepa - abych pravdu řekl, pokusil se o to. Linaie spěšně opustila roztomilého mourovatého kocourka, co zůstal v podzemní kobce, sbalila si své nejnnutnější věci a vydala se po stopách mocného čaroděje. Cestou jí nepotkalo nic horšího než tma - a čarodějova slupka.

Čaroděj pokýval hlavou. „Možná že to bylo nejrozumnější. Přece jen jsi, už velká holka ne?“ usmál se.

„No... ano. Víte, utíkala jsem za vámi a...“ koktala, „chtěla jsem... přemýšlela jsem... že chtěla bych rozumět kouzlům.“

„Myslíš umět čarovat, vládnout magií, kouzlit a proklínat?“

Rozzářila se. Na každé jeho slovo kývala.

„Chceš se stát čarodějnici? Ale jistě že. Zním jednu dobrou čarodějnici. Doporučím tě.“

„Fakticky?“ neudržela se. Přikývl na souhlas a dívka radostí zatleskala.

Rukočar musel na své cestě udělat kratší zacházku a stavili se u jedné lesní čarodějnice. Znal jí jako velice dobrou a působivou dámu a taky jako schopnou učitelku. Její třídou už prošlo bez mála pět učednic.

„Musíš si dát pozor, ona, víš, Markéta, je taková nervózní. To už je tím stářím,“ vysvětloval Rukočar, když přicházeli k docela pěkné chatrči celé ze dřeva s doškovou střechou. Ta střecha už nebyla v tak perfektním stavu, jako ostatní pozoruhodné věci, mezi nimiž nechyběl hlavový plot, zahrada masožravých rostlin, záhonek vlkodlačích jazyků a netopýrník (jakýsi holubník pro netopýry).

Ježibaba se právě snažila přesvědčit jednu masožravou rostlinu a získat tak docela tlustou mouchu, kterou potřebovala k nějakému zaklínadlu, když jí vyrušil Rukočar svým zavoláním.

„Kdo mě to votr... Ále, zdravím je mistře čaroději, copak nám nesou,“ ozval se hlas, který se jen náhodou pletl se skřípavým zvukem zavírajících se dveří čarodějnickiny chatrče. Malá, shrbená postava popošla blíže a Linaie si jí mohla pořádně prohlédnout - nikdy neviděla nic horšího. Na svůj věk byla Markéta docela roztomilá babizna. Její zjev se ani v nejmenším nelišil od ustáleného a všeobecně i oficiálně zavedeného standardu. Dlouhý nos, tvář pokrytá množstvím podivně tvarovaných bradavic a jiných kožních onemocnění. Ohybnou tvář byla jen tak vyvážena oblečením tvořené na oko spíchnutými hadry všelijakých barev, mezi kterými dominovaly hlavně tmavé, zvláště pak odstíny černé; přestože tato barva žádné nemá. To vše pak dokonale jistil široký špičatý klobouk, který si právě nasadila na hlavu šedivých vlasů a to asi jenom ze zvyku.

„Ale, ale, ale, copak to tu máme,“ řekla nečekaně a její zrak se upnul na Linaii, přičemž se snažila o roztomilý výraz ve tváři. „Maj' docela hezkou dívčinu, kolikpak nám je?“ vyptávala se. „...sumnáct...“ odpověděla dívka tiše a zmateně.

„Nemám moc času, Markéto,“ ozval se Rukočar, „pustíš nás dovnitř? Musím s tebou mluvit.“

Čarodějnice učinila krátké pokývání hlavou. Pokynula jim a vedla je do své chatrče, která, ač se to na první pohled nezdálo, byla docela slušně zařízena a uspořádána tak, aby to na případné zákazníky udělalo patřičný dojem. Na každé stěně, která by měla zůstat holá, visela polička. Záleželo pak co mělo na té poličce ležet, jestli knihy, či nějaké sáčky s všemožným kořením, nebo butylky s pestrými tekutinami. Vprostřed byl stůl, nalevo u stěny obrovská dřevěná truhla, okovaná a napravo zděný krb v němž zavěšen na trojnožce se kýval bronzový kotel. Naproti vchodu viděli zavřené dveře, zřejmě tam byla ložnice.

„Udělám šípkový čaj,“ zaskřípala Markéta, když se oba posadili ke stolku. Linaie se nemohla vynadávat. Vše kolem bylo takové,... no podivné.

„Chtěl jsi, se mnou mluvit, ne?“ připomněla mu.

„Samozřejmě Markéto,“ přikývl a nadechl se. Hledal slova, kterými by začal. „Jistě si slyšela o Síle dvou.“

„Jistěže, tohle musí znát každá čarodějnice, přece. Noci jiných bytostí, které se snaží dostat se do našeho světa. Půlnoc za dvojího úplňku. A proč?“

Rukočar nenápadně zašilhal na dívku - která seděla po jeho pravé ruce a prohlížela si světničku s výrazem údivu a úžasu. Markéta hned pochopila a přisedla si naproti ke stolu.

„Aha,“ řekla, „Vzpomínám si, že tato noc nastala někdy před měsícem. Ví už něco o vůni magie?“

„Neměla by snad?“

Markéta se zamyslela. „Inu, měla i neměla. Ale, asi ano, protože alespoň ví na čem je. V žádném případě by to neměla nikomu říkat. Lidé mohou mít překvapivé reakce. Mohou jí považovat za černokněžku nebo černou čarodějnici a upálit ji na hranici.“

„Avšak, mohla by toho využít. Nedávno jsem viděl, jak v její přítomnosti se proměnil člověk ve zvíře. Ani v nejmenším to nebyl čarodějník.“

„Mohl to být výboj zbytkové magie,“ namítla Markéta a zašilhalo na dívku, která je poslouchala a neúspěšně se je snažila chápat. „Mágové se učí o Carthenově zákoně o magickém náboji,“ pokračovala čarodějnice, „Sama tomu nerozumím, ale stává se to lidem, kteří nikdy v životě nečarovali.“

„Ona má ještě šanci se to naučit.“

„To by musela...“, hlas jí poklesl, když si to uvědomila. „Ale ne! Ruky! Doufám, že si mně to nepřišel navrhnout. Jsem už dost stará na takové věci.“

„Jsi nejlepší. A ona by mohla být dobrou čarodějnici, nemyslíš? Má nadání a vůni - chtěla by se jí stát.“ Linaie horlivě přikyvovala.

„Ale nadání ještě nic neřeší,“ namítla pomalu.

„Když jí dáš příležitost. Pamatuješ na ty doby, kdy jsi chtěla mermomocí někoho vyučovat, ať to stojí co to stojí. Chtěla jsi vyučit čarodějnici která by byla stejně mocná jako ty, možná mocnější. Pokud vím, všechny, které prošly tvou školou, tvůj sen nesplnili úplně. A žádná z nich neměla tak silné magické předpoklady, a žádná z nich neměla vůni magie.“

„V té době mi nebylo sto třicet. Nezapomeň, že každou chvíli může zaklepat ON.“

„Nemluv tak Markéto! Máš přece přítelkyni, které táhne na sto pětáctyřicet. Ty jsi ještě mladé děvče,“ chlácholil.

„Kéž bys měl pravdu,“ zasténala. Zavládlo ticho. Markéta pohlédla na černovlasou a prohlédla si ji. Nemohla si nevšimnout mírného odlesku od jejích jiskřivých očí, od záhadného pohledu hodného právě pro čarodějnici. Znovu si vzpomněla na dobu, kdy zaučovala Denisu, Jusitu, Tasilu, Editu či Magdu. Ze všech se staly schopné čarodějnice, těšili se uznání a života splněním snů a přání. Na opačné straně se Markéta obávala o vše v případě, kdyby si pro ní přišel Il. O svůj domek, zahrádku, o své vzácné knihy o svou moudrost, znalost a zkušenosti. Představila si všech pět učednic a Linaii postavila vedle nich. Ta představa zvítězila.

„No dobrá, přemluvil jsi mě,“ pousmála se, „Zkusím to ještě jednou. Opráším staré výukové metody a zkusím to. Můžeš se začít stěhovat, děvče.“

„Děkuji paní čarodějko, mnohokrát,“ klaněla se, červenala se a radovala najednou.

„Odedneška Markéto,“ opravila ji.

„Může zůstat tady rovnou, vše co jí ještě zbylo má v tlumoku a není toho moc.“

Možná, že i tohle bylo dobrým uvedením mladé studentky. Většina Linainých předchůdkyň měla ze začátku příliš přehnané nároky, div si nepřivezli celý svůj dům.

VII.

Uplynulo šest měsíců od té doby co se s vévodovic dcerou rozloučil. Mezitím se po okolí rozšířilo mnoho pokroucených zvěstí o zmizení vévody Bazila s dcerou. V hostincích se vyprávělo mnoho pohádek o tom, jak vévoda se dvou dcerou utekli do cizí země, že vévoda k tomu byl donucen, že Linaie je čarodějnice, která ho k tomu donutila a přesto si nikdo v hospodě nevšiml vypelichaného kocoura, jenž je se zájmem poslouchal a tiše odpočíval a rozvaloval se u krbu. Jeho život se stal náhle jednodušší. Sestával se ze spaní, krmení, chytání myší, vyhřívání se na slunci nebo lenošení u krbu, na peci, v kuchyni, zvláště pak v zimě, kde na těchto místech bylo nejtepleji. Na jaře se poohlídl po nějaké kočce. Byl spokojen a dávno zapomněl, že kdysi býval vévodou kraje okolí Trojanu.

Pak jednoho krásného jarního dne, k večeru, se čaroděj vrátil z města a u dveří ho přivítal Uhlík. Po tom, co ztrávil bezmála měsíc na toulkách hvozdem, se vrátil domů, aby oznámil pánovi nejnovější zprávy. Musel však pána zklamat a povědět mu tu nešťastnou novinu, o Markétině smrti.

„Ajaj,“ zaklel, „chudák dobrá ženská,“ zalitoval.

Potom se podíval kocourovi do tvářičky a znejistěl. Ale co potom ta její učednice, pomyslel si.

„Hledáš mě čaroději?“ ozvalo se za jeho zády. Rukočar se rychle otočil a v duchu zaklel.

„Ne, myslím, že ne,“ řekl spěšně, ale pak se přece jen uklidnil.

„Tvůj kocour mě sem přivedl,“ usmála se a pohlédla na kocoura.

Rukočar vzdychl. Linaie se usadila u stolu, přičemž nespouštěla s čaroděje oči.

„Jak vlastně zemřela Markéta?“

„Přišel si pro ní hrobař Il, viděla jsem ho.“

„Cože?“ Čaroděje to doslova přibilo na židli.

„Je to takovej ten příjemnej chlapík s tou kosou, ne?“

„To ti řekla Markéta?“ nevěřil.

„Ruky, já jsem ho viděla, přísahám. Nejdřív jsem se bála, domnívala jsem se že si přišel pro mne. Ale ujistil mě, že čas každého je přesně vyměřen, protože jinak by to poškodilo nějakou ...“, chvíli potichu překládala jazyk a kroutila ústy, aby nakonec vyslovila slovo, „realitu“

Takže Vůně? Noc jiných bytostí? Ta věc udělala z té dívky skutečnou čarodějnici, proto může vidět věci, které ne každý spatří. Možná, že trochu pomohla Markéta, ale opravdu jen trochu.

Linaie pokračovala, jako by znala Rukyho myšlenky:

„Markéta mě vlastně nic nenaučila. Byla už stará a trpěla zapomětivostí. A já, nechci už být čarodějnici.“

„Opravdu?“ zeptal se s nadějí. „A čím pak?“

Později se dozvěděl, že se asi takhle ptát neměl, i když Linaie byla tak horlivá, že by se tomu nevyhnul.

„Čarodějkou.“ odpověděla nadšeně.

„Jaký je v tom rozdíl?“ podivil se, „Čarodějka nebo čarodějnice, to je přece jedno.“

„Ale není!“ nesouhlasila, „Jsou čarodějnice nebo čarodějníci a čarodějky nebo čarodějové. Muž čarodějnice se jmenuje čarodějník. Muž čarodějka je čaroděj. Jedině čarodějníci nejsou, protože muži na to nemají povahu. Když tak se stávají hraničáři - a nebo naopak - mágové.“

„Hra se slovy. Tohle ti taky řekla Markéta?“

Přikývla.

„To je jí podobné - vždycky rozdělovala čaroděje do skupin.“

Opět přitakala: „Mluvila ještě o zaklínačích a léčitelích, druidech, černokněžnících a -“

„To stačí“ přerušil jí, „Jenomže já neznám žádnou čarodějku, která...“

„Snad znáš nějakého čaroděje?“ usmála se.

„No to jo, ale...“ nedůvěřivě pohlédl na Linaie. Už dávno pochopil kam její nadšení míří. Chvilí mlčel a přemýšlel.

Nejmocnějším proti své vůli

I.

Linaie v čarodějově chýši již zůstala. Ze všeho nejdřív se zabydlela v jednom volném pokojíku, který vznikl z původního „skladu“(5). (jenže před tím byl tak plný, že se do něj nic nevešlo. Linaie ho spolu s Rukočarem vyklidila a zjistila, že místnost je dost velká, aby se v ní dalo bydlet). K jistě čarodějově nevoli se od té doby v jeho domě vše lesklo, blýskalo čistotou a všechny věci se nacházely na svých pravých místech, takže se stávalo, že čaroděj často nemohl něco najít (to byl jeho názor). Inu, ne nadarmo se říká, kam čert nemůže... .

Jednoho jarně ospalého dopoledne, kdy se velký černý kocour vyhříval na slunci, hned vedle svého pána a „paní“, zeptala se náhle Linaie podřimujícího čaroděje. Teprve o několik sekund si Rukočar uvědomil, že na něj někdo mluví.

„Cože?“ trhl sebou.

„Myslím kouzla a magii. Kdy mě to naučíš.“

Čaroděj se zamyslel - jakou odpovědí by jí uspokojil.

„To se nemůžeš naučit za jeden večer. To chce svůj čas,“ odpověděl

„Tak kdy?“ naléhala.

„Zítřa.“

„To jsi říkal včera.“

„Včera jsem říkal, že zítřa,“ opravil ji chladně.

„No?“

„Ehm jako pozítří.“

„Ale, to jsi říkal přede včirem,“ prohlásila energicky.

„Včera!“

„Nene!“ bránila se Linaie, „Včera to bylo dnes.“

Čaroděj byl na chvíli zmaten. Jeho hlavou proudili všelijak zkomolené myšleny, které hledaly své časové zařazení, typu: bylo to přede včirem a říkal, že dnes, nene, pozítří, vlastně už zítřa, ale to řekl včera ... nebo snad minulý týden. Snažil se všechny ty myšlenky přesvědčit, že on má pravdu, stejně tak jako by se matematik pokoušel přinutit rovnici 1+1 aby se rovnala třem. Posléze mu došla trpělivost.

„Nech už toho!“ okřikl ji.

„Ale, já se to CHCI naučit a to hned. DNESKA!“ křičela, stejně tak procítěně jako malé dítě, kterému maminka nechce dát bonbón.

Rukočar se zvedl do sedu a vydechl slabé „ach jo.“ Byl si vědom, že dnes prohrál. Dobře, sláva vítězům, avšak čest poraženým, zvláště pak starým mládencům.

Vstal neochotně a probudil tak svého kocoura, který ho zalil proudem telepatických nadávek. Pokrčil rameny a zavedl Linaie do své pracovny / knihovny a vytáhl jednu knihu.

„Základy jazyka zaklínadel,“ přečetla hřbet knihy, „k čemu nám to bude?“

„Musíš se naučit číst magické knihy.“

„Ale já umím číst ... a dokonce i psát,“ řekla a zvedla nos.

„I tohle písmo?“ ušklíbl se. Otevřel knihu na náhodné straně a tento dvojlist jí ukázal. Jako příklad to bylo kouzlo uhrančivého pohledu, které zároveň sloužilo jako cvičení s podotázkami (typu: v první větě vyhledejte sloveso mrtvého rodu a určete...). Linaie to písmo samozřejmě znala, to patřilo k základnímu vzdělání rodu Bazilů, stejně jako pro většinu urozených rodů. Proto jej jen očima rychle přehlédla a pak se s úšklebkem otočila na čaroděje.

„No a co má být - to písmo je přece elf...“ nedořekla protože se velmi podivila čarodějově reakci. Rukočar si přikryl tvář a vykřikl zděšeně. Takovou sílu kouzla opravdu nečekal.

„...fi,“ dořekla, „co je?“

„Jen se podívej do zrcadla,“ odpověděl jí rychle. Odcupitala do vedlejšího pokoje a pohlédla do elipsovitého zrcadla zavěšeného na jedné dřevěné stěně a vsazené do pozlaceného rámu. Rukočar ho teprve nedávno koupil v Trojanu, na přání své studentky. Na jeho skleněném povrchu se odrazil obraz, kterého se Linaie nejprve dost vylekala. Ze zrcadla na ní vyhlédl neobvykle (až dosti strašidelně) vystínovaná tvář, jako kdyby přestávali fungovat zákony o lomu světla. Její oči byly naplněny hloubkou a temnotou a od nich se nejspíše odráželo světlo (respektive tma). Takový pohled mohl mít na obyčejné obyvatele celé Langaje nedozírné účinky, proto měl právo se nazývat uhrančivým. Linaie otevřela pusku a instinktivně si zakryla oči dlaněmi.

„To nejsem já,“ vykřikla.

„To je tím kouzlem,“ odpověděl Rukočar, teď už klidně.

„Takhle přece nemůžu zůstat.“

„Mě se neptej. Tohle kouzlo jsem nikdy nezkoušel. podívej se do knihy.“

Vzala ji do rukou a trochu v ní listovala. Ale necítila se být o nic moudřejší, než na začátku. Protože tahle kniha obsahoval jen samá cvičení v jazyce, který připomínal zkomolenou jižní elfštinu přizpůsobenou západní Ragonštinou a Zučinou. Linaie vydechla, položila knihu a postavila se na špičky před knihovnou.

„Ty knihy jsou plné kouzel?“ zeptala se s trochou nadějí, ale opravdu jen s troškou, v jejím hlase.

„Nejenom kouzel,“ pousmál se Rukočar.

„Ach jo,“ vzdychla, „takhle jsem si to čarodějství nepředstavovala. Markéta mě za celých šest měsíců neukázala jedině kouzlo, zato mě honila do kdejaké práce, doma, na zahrádce a tak. Ty mě

zase ukazuješ jen samé knihy a tvrdíš, že čarovat se naučíš čtením knih.“

„A jak jinak by to mělo být?“

„No... hmm jinak no. Jako učit se všelijaké triky s prsty, říkat slova. Trénovat to, házet ohnivé koule, metat zaklínadla a tak.“

„Čarodějové studují z knih. To ses měla stát čarodějnícím, když se budeme držet tvého dělení. Nebo ses měla dát k chodcům. Ale opravdovou magii se naučíš právě z knih.“ Z jedné police vybral jednu tenčí, za to vysokou knihu, jenž nesla univerzitní název: „MAGIE I - Přednášky.“ „Tohle skriptum obsahuje základní principy v magii a je přednášeno na univerzitě v prvním ročníku.“

Linaie otevřela skripta, přehlédla prvních pět listů s předmluvou a začala číst na další stránce první kapitolu:

Magie jako potenciál

Největším Langajským čarodějem D. Carthenem byla magie definována jako potenciál mezi dvěma hladinami lidského přesvědčení - dobrem a zlem. Zaved' me tedy veličinu C jako magii a jako jednotka magie 1 mág. Pro Carthenův vzorec pak platí:

$$F = kE \cdot C_1 \cdot C_2 \cdot r^{-2} \quad [N, N \cdot \text{mag}^{-2} \cdot \text{m}^2, \text{mag}^2, \text{m}^{-2}] \quad (1.1.1)$$

-kde C_1 a C_2 jsou magické náboje, r je vzdálenost, kE je univerzální carthonova konstanta. Vzorec vyjadřuje celkovou sílu, kterou se oba náboje přitahují

Linaie několik odstavců přeskočila a na další stránce pokračovala: „Nyní je čas zavést si potenciál magie v daném místě prostoru a to tak, že sílu ze vzorce (1.1.1) podělíme C získáme tak (1.1.2). Je zajímavé že výsledné vzorce (1.1.3) a (1.1.4) mají vzájemnou charakteristiku (obr:3), jejíž význam budeme probírat na straně 73.(6)“

„Tohle je pro normálního smrtelníka nečitelné,“ prohlásila, „možná by se v tom ani hrobař II nevyznal.“

TO ASI NE, odpověděla jí na to temná postava, jenž naprosto zahalená černém plášti, se nakláněla a četla jí přes rameno. Linaie se k smrti vyděsila.

OCH ... vzdychl omluvně II. MĚ SI NEVŠÍMEJTE, prohlásil a velmi rychle zmizel.

Oba dva na sebe pohlédly a takhle nejistě hleděli hezkou půlminutu. Linaie se vzpamatovala jako první.

„Co chtěl?“

„Čert ví. Kde jsme to přestaly?“ zeptal se rychle, aby to zamluvil

„...že, že je to nečitelné“

„Aha, hmm, to se přednáší začínajícím mágům.“

„Tomu nemůžou rozumět,“ podivila se.

„No,“ zamyslel se Rukočar, „no já si spíš myslím že je to má ta kniha naučit.“

Linaie nasadila ironický úsměv a dodala: „To teda nevím jak.“

Zpražila čaroděje pohledem a takže si nemohl nevšimnou jejího nepřirozeného odlesku od tmavých očí. Už to jak se teď tvářila, prozrazovalo jistou lišáckou mazanost.

„Jsi přece čaroděj,“ řekla, „jak ses to naučil ty.“

„Z knih to ano, ale ... ne z takových.“

Změnila výraz a nasadila významný pohled: „Aha!“

Rukočar vzdychl a jal se prohrabování knihovny. Několik svazků elfské literatury odložil na stůl, objevil třísvazkového Gondara - fantastické příběhy stejnojmenného bojovníka, až úplně zespu vytáhl tlustou, pomačkanou knihu s odřenými deskami a s oslími uši na téměř každém listu. Název na hřbetu byl krátký a ačkoliv ho tvořilo jedno slovo, vyjadřoval se naprosto přesně a výstižně o povaze této knihy: „Čarodějnictví“, podtitul pak, „Kouzla a čáry bílé i černé magie.“

Linaie vytřeštila oči: „Čarodějnické kouzla?“

„Již, prve jsem ti říkal, že není rozdíl. Můžeme hned začít.“

„Ale to jsou přece kouzla čarodějnic. Černá magie.“

„No a co má být?“

„Vždyť přece,...“ pohlédla zklamaně.

„Chtěla jsi umět čarovat? Opravdová, tvrdá magie ti nechutná, pak ti nezbyvá nic jiného. Tahle kniha obsahuje několik desítek užitečných kouzel a čarů, které by běžná čarodějnice ... hm promiň ... čarodějka měla umět. Budeš ji muset studovat pilně a všechny kouzla si zkoušet několikrát za den. Pro čarodějkou je nejdůležitější praxe. Čím delší, tím lepší. Nikdy se však nic pořádně nenaučíš, vždycky to budou jen taková okrajová kouzla.“

Nastala krátká pauza než se mladá čarodějka rozhodla.

„Není-li jiné možnosti, pak toto musím podstoupit“ odpověděla.

II.

Rukočar postavil na stůl svíčku a pod ní položil knihu. Nalistoval první stránku a začal číst:

Oheň. K tomuto kouzlu je důležité si připravit hořlavý materiál. Dále je nutné soustředit svou energii ...bla...bla...bla... a vyslovit slovo vzpláň.(7)

Rukočar spojil palce a ukazováčky, uzavřel knot svíce rukama do kruhu a vyslovil toto slovo. Svíčka v okamžiku vzplála jasným plamenem.

„A teď ty,“ prohlásil a uhasl svíci. „Je nutné udržet uvedený postup, jinak se to nepodaří. Raději si to znovu přečti.“

Opatrně se posadila ke stolu a nejdříve si prohlédla pomačkanou stránku žlutého papíru. Pak spojila své ruce v kruh u uzavřela jím knot. Soustředila se, potom vyslovila zaklínadlo. A nic.

Mezitím venku zešedla obloha, od západu se přivalily obrovské černé mraky, jenž na dálku musely nahánět hrůzu a nutit všechn lid v Trojanu, aby si začal hledat úkryt v nějaké, trochu více opevněné chýši, či kamenném domě. Možná, že jedinou vyjímkou byly dvě postavy, kterým nejen že nevadila hrozba první, jarní, tuhé bouřky, ale kteří navíc mířily do temného lesa.

„Zkus to znovu,“ pobídl jí. Linaie opakovala stejný postup, leč nic se jí nedařilo. Opakovala to ještě několikrát se stejným výsledkem, dokud se neozvalo čarodějovo nespokojené zamručení.

„Hm,“ zamumlal, „Asi se špatně soustředíš...“

„Počkej,“ zarazila ho, „Je tady cítit magie, ale příšerně.“

Rukočar si velmi rychle uvědomil, co se děje. K jeho nemilému překvapení uslyšel v dálce hrom. A ač nebyl nejmladší, překvapila ho rychlost s jakou to udělal. Protože, potom co zatáhl dívku spolu s knihou do druhého pokoje, explodovala nad svíci obrovská ohnivá koule. Za hlasitého výbuchu vylétly ze dveří, žhavé uhlíky, jenž zbyly po stole a židlích.

„Vybouchla magie,“ zakřičel Rukočar.

Mezitím všechno kolem chytlo plamenem. Linaie se brzy vzpamatovala a vyběhla s vědrem ke studni. Rukočar se váhavě postavil na obě nohy, rozpažil ruce a potichu něco zamumlal. Linaie vběhla s plným vědrem vody a když se pokusila vodou uhasit plamen, místo vody vypadl válec čerstvého ledu. Pod tíhou mrazu, zkolaboval nejen oheň, ale i sama mladá čarodějka.

Rukočar zrušil zaklínadlo a přiskočil k dívce. Zrušením mrazu rozmrzlo úplně všechno.

„Jsi v pořádku?“

Linaie se posadila a odhrnula si vlasy z čela.

„Snad jo.“

To bylo blízko, pomyslel si hraničář Kenshar, když uslyšel tu hlasitou ránu. Zamával na svého přítele a přešel okraj propasti, z níž právě vyšplhal.

III.

Barbar ještě jednou pořádně zaklepal na dveře a pak svůj pohled stočil k hraničářovi s tázavým pohledem, zda nemá tak chatrné dveře raději rozbít. Hraničář zavrtěl hlavou a zkrřížil si ruce na prsou. Očividně byl netrpělivý. Vysoký šlachovitý dobrodruh s tvrdými rysy ve tváři, svaly na

rukou a nohou, hnědovlasý a černooký s uhrančivým pohledem, když na to přišla řeč. Většina bojovníku, rváčů se s jeho osobou nechtěla pouštět do boje, protože síla a rychlost, kterou vládl byla závratná a účinnost znásobena jeho vyváženým mečem, jenž mu za normálních okolností visel na zádech tak, aby rukojeť přesahovala přes pravé rameno. A jako by to nestačilo tahal sebou na výpravy svého přítele, barbara od Mongských jeskyň. I s ním si nebylo radno začínat, jelikož strašně rád bojoval s těžkým kyjem; tot' zbraň mající vlastnost, že spadnoutvší někomu volně na hlavu je protivník okamžitě v bezvědomí. Stejně vysoký, ale o to více se podobající gorile a to nejen v obličejí, nýbrž celým tělem budil daleko větší hrůzu a to nehledě na fakt, že jeho nebezpečnost je přímo úměrná jeho vlastní blbosti.

Dveře zaskřípěly, pomalu se otevřely a za nimi se objevil středně vysoký, tmavovlasý muž s dobře oholenou tváří, s svráštělým čelem, hnědooký, oblečen v ručně tkaných obyčejných šatech. Barbar otočil svou opičí hlavu a na jeho tváři utkvěl udivený pohled. Hraničář znejistil a trochu déle mu trvalo než se zeptal:

„Nejste náhodou čaroděj?“

„Náhodou jsem,“ odpověděl Rukočar a třebaže mu ta odpověď připadala normální, vzbudil tím jistou obavu v obou dobrodruzích; alespoň barbarovi několikrát přešel mráz po zádech.

„Vy jste nejmocnější čaroděj.“ řekl hraničář. Tak teď zase nechápal Rukočar, protože z intonace nebylo poznat zda se jedná o otázku nebo o pouhé konstatování.

„Nejsem.“

Barbar se ohlédl po svém příteli a ten se zamračil.

„Myslel jsem, že jo, protože nám to řekli.“

Rukočar si hraničáře nevěřícně prohlédl.

„Kdo vám tu blbost řek'?“

Atmosféra tajemnosti a záhadných, znepokojujících sil se zčistajasna vytratila, jak první sních a celý rozhovor se začal podobat obyčejnému dialogu na trhu se známým trhovcem.

„Alchymisti,“ pokrčil hraničář rameny, „hlavně theurgové(8) a taky nějací mágové.“

„Aha,“ zamumlal. Vzpomněl si na dobu před šesti měsíci, kdy napráskal jednomu démonovi. Astrální světy si to jistě pamatují, ale nejvíce ho zaráželo, že ho označili za nejmocnějšího čaroděje. Denně takhle umlátí čarodějové na celé Langaii hezkou desítku démonů a to nepočítá světadíl Hinaj. Inu byl to asi důležitý démon, pomyslel si a v duch pokrčil rameny.

„Ale nač potřebujete nejmocnějšího čaroděje,“ podivil se Rukočar.

„Je to součástí legendy. Říká se, že jednoho dne přijde nejmocnější čaroděj a osvobodí naše království od zlých d'áblů a démonů.“

Hm. Astrální sféry jsou asi velmi chytré, když ho posílají za mnou, řekl si Rukočar.

„To jsem nikde neslyšel. Jak daleko je to vaše království.“

„U žlutých skal,“ odvětil hraničář.

Žluté skály? „Je to taková malá země na východě Ragonie?“

Hraničář přikývl. Rukočar v duchu zasténal, když pomyslel na tu dálku, která je dělila od jeho domku na okraji Trojanského lesa. Věděl napřed, že ho ta cesta nemine. Nicméně pozval dobrodruhy dál do své chalupy. Hraničář se představil jménem, jenž znělo opravdu cizokrajně: Kenshar. Jeho přítel, naučen jako robot slušnému chování, čaroděje strojeně pozdravil a představil se jako Gor (To je skutečně barbarské jméno uznal Rukočar a byl rád, že alespoň jeho rasu zná). Poté se jim ukázala Linaie, mladá čarodějka. Hraničář vysekl zdvořilou úklonu, až se z toho dívka začervenala. Gor na její přítomnost nemohl reagovat jinak než,... výše popsaným strojeným způsobem ... inu nebyl nikým jiným než přihlouplým barbarem.

Posadili se kolem stolu v obývací místnůstce a potom co čaroděj nalil oběma cizincům pohár vína, vyzval hraničáře, aby vyprávěl svůj příběh.

Odehrával se v dobách, kdy v Ragonii vládl ještě král Jindřich I. Tehdy Ragonie nebyla taková mocnost, jako je nyní, zaujímal jen část sahající od žlutých skal až k Nizerskému pralesu, Dračím horám a kousek zasahoval do severního Šivahenu. Byla to doba, kdy v lesích tančili víly při úplňku, ve slujích spali obrovští draci hlídající svojí hromadu zlatého pokladu a elfové, žijící ve hvozdech, neznajíce hranice, putovali po světě, rozdávali moudrosti a pomáhali v nouzi poutníků,

dobrodruhům a obchodníkům na cestách.

Dodnes stojí pod Východním pohořím chrám Elinory svaté, založen, podle pověsti, kněžkou Elinorou, patronkyní nevyřčené myšlenky. Mnichové, jenž přicházeli od východu přes trpasličí zemi, zde uctívali tuto ženu, jako svou bohyni, a svými názory značně ovlivnili komunitu lidí ovládající jižní pláň a na severu úpatí žlutých skal. A však po několika letech se rozpoutala hádka dvou pánů o půdu na které stál sám chrám. Hádka byla tak dlouhá a krutá, až se stalo, že někdo přes noc chrám vykradl. Samozřejmě, že se obě strany začaly navzájem obviňovat. A pak se tu objevil starý mnich a vyslovil kletbu, jenž proklínala celé území Žlutého království.

„Jak zněla ta kletba?“ otázal se Rukočar.

Hraničář rozhodil rukama: „V tom je ta potíž. Nikdo si již přesné znění nepamatuje. Pověst říká, že na chrám a jeho okolí padne zlá síla, jenž zotročí říši.“

„A to se právě stalo, že?“

„Doslova čaroději. V chrámu žije zlý démon a nutí nás bičem poslušnosti. V pověsti se praví, že jen nejmocnější čaroděj dokáže démona přemoci.“

Ach ten zatracený titul, vzdychl v duchu Rukočar. Na to promluvil nahlas:

„To může být velmi nebezpečná výprava.“

„Démon zatím ovládá pouze území Žlutého království. Má tolik moci, že by mohl ovládnout svět.“

„Nu, to by teoreticky mohl“

„Ruky...“, ozvala se Linaie. Rukočar vzhlédl a uviděl žádost na tváři jeho společnice. Jestli skutečně bylo pravdou, to co tvrdil Kenshar, bylo tedy nutné vyrazit co nejdříve. A jestli kletba byla formulována, jak pověst pravila, potom to musel být jedině on, kdo se vydá na pomoc nevýznamnému království na němž závisí budoucnost celého světa.

„Pak tedy budu muset jít.“ rozhodl Rukočar.

IV.

Ráno se vylouplo z naprosto černé tmy, slunce vyšplhalo nad stromy a tam zázrakem vydrželo svítit, přes dvě hodiny. Načež se zatáhlo a husté černé mraky nasvědčovaly tomu, že se bouřka s tímto místem jen tak nerozloučí. A z ptací perspektivy bylo možno zahlédnout tři koně jenž vezli čtyři osoby.

Tím porcelánem byla Linaie, která seděla spolu s Kensharem na jednom hřebci. Z nimi se loudala čarodějova klisna a až vzadu se pohodlně pohupoval a ploužil barbarův kůň, jenž celou výpravu uzavíral.

„Počkejte,“ zvolala náhle Linaie.

„Co se děje?“ reagoval na to Kenshar a zastavil koně.

„Já musím...“ nedopověděla.

„Tak oukej, dáme si malou přestávku,“ prohlásil hraničář a pomohl čarodějce z koně.

Mezitím přífrkala Rukočarova kobyla a jedním mrknutím oka odehnala všechny mouchy kolem hlavy. Ty se sebraly a vytvořily planetární systém kolem čarodějovy hlavy.

„Mate vůbec představu, kde jsme?“ otázal se čaroděj, „tuhle zkratkou jsem ještě nikdy nešel.“

Po takové dlouhé štrece, kdy překročili několik větších potoků, vystoupali několik kopců(9), měl Rukočar pocit, že zlatý hřeb odpoledne již propásl - totiž překročení Cesty.

„Už brzy narazíme na Cestu,“ odvětil Kenshar.

„Ehm, ehm,“ ozvalo se za hraničářovými zády. Kenshar se otočil a spatřil nejdříve kuši. Když si poté uvědomil, že jich vidí trochu víc, zvedl zrak a pohlédl do obličeje vousatému chlápku se zrzavými vlasy a se zjizvenou tváří. Měl kolem sebe ještě dva páry společníků, stejně dobře ozbrojeni, jako on sám.

„Peníze nebo život,“ prohlásil a podivně se přitom ušklíbl. Asi se smál.

„A co za to?“ odpověděl klidně Kenshar.

Loupežník vytréštil oči. Byl zvyklý, že oběti buď prosí a dělají vše proto, aby si uchránili vlastní

kůži nebo se s ním pustí do boje, což v obou případech má stejný efekt. Natož, aby se bavil s nějakým drzounem.

„Naval prachy, nebo tě prošpikuju na cimpr campr“.

„Nejsem dobročinná společnost. O dotace si žádej u krále.“

To však loupežníkům došla trpělivost. Lučičtíci zamířili na obě postavy. Hraničář se postavil před čaroděje a v jeho ruce se v mžiku objevil meč. Vzduchem prolétlo několik šípů, jeden letěl mimo, dva byly odrazeny a zlomeny, hraničářovým rychlým švihem meče a poslední se zabodl do nohy přijíždějícího barbara na uloudaném koni. Gor, jako by ho to probudilo k životu, chytil do rukou kyj a pustil se do boje proti čtyřnásobné přesile. Vůdce loupežníků teprve teď vyložil trumfa na stůl. To co se ukázalo v jeho ruce, to nebylo z obyčejné oceli, nýbrž ze vzácné rudy, která se dá těžít jenom na Hinajském světadíle. Byl to protimeč, meč obrovské síly, jenž se teď vztyčil do výše a od loupežníka zavála silná vichřice. Kenshar si byl vědom, že kdyby nyní se sním pustil do křížku, při prvním dotyku by se oba meče zničily, a to se mu nezamlouvalo, protože hraničář bez své zvláštní zbraně je jako ryba bez vody.

„Udělej něco,“ zakřičel na čaroděje.

Nikdo si však nevšiml Linaie, která, zatím schovaná za křovinami čekala na nejhodnější chvíli. Teď jim to ukáže. Teď předvede jakou je dobrou čarodějkou. A taky si vzpomněla na velkou ohnivou kouli v jejich chýši, když se pokoušela zapálit oheň. Jak to jen udělala... Stačilo se jen soustředit... Malý podvůdek s magii....

Okolí bylo na chvíli osvětleno žlutavou září a zbojník, který tomu zády stál, učinil dlouhý několikasáhový skok, protimeč přitom odhodil ještě dál. Kenshar si zakryl tvář, levou rukou však stačil zachytit hosený meč, jenž byl na cestě probodnout čaroděje ze zálohy. Vichr ustal.

Lučičtíci se dali na útěk. Gor zůstal zmateně stát na pěšince, neb nebyl sto se rozhodnout za kterým z nich se má rozběhnout. Hlavou otočenou do hlíny zůstal na zemi ležet vůdce loupežníků. Hraničář se špičkou protimeče dotkl ramene loupežníka a zakřičel:

„Vstávej!“ Loupežník zasténal, když ucítil bolest, kterou mu způsobilo jedno dotknutí protimeče.

„Jste v pořádku?“ přiběhla Linaie.

„Lino...“ zvolal Rukočar. „To jsi udělala ty?“

Začervenala se.

„Musím uznat, že to bylo velice efektní,“ pochválil ji Kenshar. Na to se otočil ke zbojníkovi, který se mezitím stačil ztěžka posadit.

„Tak, teď mluv!“ přikázal mu, „Kdo ti to dal?“ Přičemž mu před oči přistrčil čepel protimeče. A zbojníček kupodivu mluvil. Řikal, že dostal výnosný obchod, že když odstraní hraničáře, že dostane tučnou odměnu. K tomu úkolu mu byla svěřena zbraň - protimeč.

„Podivné,“ zamyslel se Kenshar, „třeba to nějak souvisí s kletbou?“

„Nesmysl,“ oponoval mu Rukočar, „kletba je pouze kouzlo, jenž trvá tak dlouho, dokud není splněna jistá podmínka.“ Zřejmě to nebude tak jednoduchý úkol, jak se na začátku zdálo, řekl si pro sebe.

„Tak víš co, zbojníku,“ otočil se na loupežníka, „teď se hezky vzdálíš a opovaž se něco podnikat. Tuhle hračku si nechám“

K večeru dorazili k Cestě. Širokou dlážděnou cestu s velkým C nechal kdysi vydláždít král Puchač II, aby spojil dvě velká města v Ragonii: Rag a Loven Sita. Hlavním význam přinesla tím, že překlenula Ďábelský příkop mostem a provedla obchodníky hustým Nizerským pralesem, aby pak vyšplhala do Dračích hor a sestoupila do Loven Sita.

Kenshar seskočil z koně a z vaku vybalil mapu nakreslenou na plátku kůže. Zorientoval si ji.

„Je to ještě hodně daleko?“ vyzvídala Linaie.

„dva týdny chůze. Na koni tam budeme, tímhle tempem tak týden.“

Rukočar tiše hvízdal. Hraničář pokračoval.

„Tři dny půjdeme lesem. K večeru čtvrtého dne narazíme na Ďábelský příkop a den na to dorazíme do Ragu.“

Rukočar se melancholicky zadíval na rovnou širokou cestu a představil si dlouhou čtyřdenní pouť stejným pralesem na stejné dlažbě, stále rovně a rovně. Ač se to nezdálo, věděl, že to bude nezáživný a nudný výlet.

Temné průchody prostorem a časem

Čtvrtého dne k večeru dorazili k mostu přes Ďábelský příkop. Tak se jmenuje tři sta sáhů hluboká a sto sáhů široká propast. Trhlina se táhne od severních břehů, až ke Štítovým horám a takřka rozděluje Ragonii na dva velké kraje. Před sto lety byl příkop skutečnou hranicí mezi Východní Ragonii a Severním Nizerem. Na začátku století byl výbojný král Amád VII svržen a Severní Nizer přiřčen k Ragonii. Tak vznikla říše.

Mnoho pověstí se koluje o Ďábelském příkopu. Jedna z nich vypráví o jeho vzniku. Kdysi dávno, je to už hezká řádka staletí, vládli na území dnešní Ragonie dva znesváření vládci. Neustále proti sobě posílali vojska a tak v četných bitvách hynulo mnoho vojáků. V této nahnuté době žil pár mladých lidí. Již po dlouhou dobu se milovali, avšak krutá a násilná válka roztrhla ten ideální vztah. Mladík musel narukovat a postavit se proti národu své milované. Tak dívka běžela do kostela a neustále se za něj modlila. Jednou ji zahlédl kněz a z čisté zvědavosti se zeptal. Když mu to pověděla, zamyslel se a pak pronesl: „Milé dítě, sama nic nezmůžeš. Přeď se k nám a spolu uprosíme boha, ať zastaví válku. Přestanou umírat lidé a tvůj milovaný se vrátí.“ A tak udělala. Kněz ji zavedl do kolektivu lidí, jenž se modlili za skončení války. Těch lidí bylo ode dne čím dál tím víc, až se stal zázrak. To večer po setmění, kdy obě vojska odpočívala v ležení, zasáhla božská síla a oba tábory od sebe oddělila hlubokým a širokým příkopem, tak, aby na sebe nikdy nemohly. Potom propast zůstala.

Jiná pověst vypráví, že Ďábelský příkop vznikl, když ďábel zahýbal zemí. Aby bůh vytrestal ďábla nechal ho vystavět Štítové hory a do nich ho pak uvěznil. Od těch dob se traduje, že ďábel má v horách své peklo a jeho komínem je obrovská kouřící hora na jihozápadě pohoří.

Pršelo. Tmavá obloha, silný studený vítr a hustý déšť znepríjemňoval život všem dobrodruhům, kteří byli na cestách, či jinak putovali světem daleko od vesnic a hospod. Naprosto zmáčení přijeli jezdci a koně již dál nemohli, rozbyli narychlo stanový tábor. Bez ohně a tepla se sesedli v jednom z nich, když tu najednou.

„Ticho!“ vykřikla Linaie.

Opět zaslechli jen fičet vítr a bubnovat déšť jak dopadal na dlážděnou Cestu, ale uslyšeli i tenký hlásek, jenž se rozplýval v šumu větru a deště. Byl to prosebný nářek.

„To kdosi volá o pomoc,“ zašeptal Kenshar, neboť jako hraničář měl lepší sluch.

„Ale,“ chtěla začít Linaie, když ji hraničář přerušil.

„Jdu se tam podívat. Gore!“ prohlásil a vykročil do deště.

„Co když je to past,“ znejistila Linaie, bála se však že ji hraničář nezaslechl.

„Něco se ti nezdá že?“ ozval se Rukočar.

Přikývla. „Magie. Vane od tamtud,“ ukázala

Kenshar krácel po západní straně příkopu. Ten hlas, vysoký hlas, který, nejenže volal o pomoc, mámil jeho mysl a vábil blíž a blíž. Hraničář cítil, že musí za ním jít ať to stojí, co to stojí. Přihloupý, nechápající barbar se loudal za svým pánem a netušil v jakém jsou nebezpečí. A bylo tak rafinované, aby to Gor nepochopil jako ohrožení. Na konci cesty po hrubých neopracovaných kamenech zahlédl hraničář něco růžově bílého. Byla to zmáčená svázaná bytost, žena - či spíše ještě dívka - jenž se jen tak tak držela nad převisem propasti a volala o pomoc. Sotvaže ji zachytil a vzal do náruče, převis ze beze zbytku zřítel do propasti. Kenshar přidržel dívku a ta ho objala kolem

krku. Vykročil k Cestě.

Seznámil se s ní. Představila se mu jako Anita a přitom se usmála, tak že hraničář málem zapomněl na vítr, déšť, chlad a nerovnou cestu.

„Co se stalo?“ vyptával se Rukočar.

„Je promočená. Čaroději rozdělej oheň!“ přikázal mu Kenshar, místo odpovědi. Rukočar vykulil oči.

„V dešti?“ Nevšiml si Linaie, která si poklepala na čelo.

„Jsi snad čaroděj ne?“ odvětil hraničář ostře.

Jo, to jsem, pomyslel si, proto si dej pozor na jazyk mladíku. Namísto toho znaveně vzdychl a dal se do zařikávání. Nejprve tedy vyčaroval zelenavou slupku. Dovnitř přinesl mokré dřevo a naň seslal čarodějnický oheň. Nakonec musel zajistit, aby kouř slupkou procházel, což byl úkol z hlediska magie nejobtížnější. Kenshar se ho na nic neptal, vstoupil dovnitř ochranného pole a položil dívku k ohni. Rukočarovi se z toho romantismu udělalo trochu nevolno.

„Vypovídej se děvče,“ pobídl ji Kenshar.

Vyprávěla, že přišla z Arkanesu, pronásledována Černými kápěmi. Byla princeznou v tamním království, když se dozvěděla, že celé království bylo prokleté. Od západu se objevili jezdcí, kterým se obecně říká Černé kápě. Již většinu členů královské rodiny bylo pobito, kromě jí samotné a otce, jenž se ukrývá v elfím světě. **(10)**

„Černé kápě?“ podivil se Kenshar.

„Jsem stále v nebezpečí,“ přiznala, „chtějí mojí smrt. Stále však unikám a teď i díky vám.“

Po krátké pauze pokračovala: „Jednoho kápaře jsem potkala na Cestě. Běžela jsem podél propasti a tam mne dostal. Svázal mě, pak trochu neudržel rovnováhu a ... Asi bych v tom počasí zahynula, ale teď děkuji všem i vám čaroději...“

„Čaroděj Rukočar,“ představil se.

„Linaie, učednice,“ nezůstala pozadu ani ona.

„Barbar Gor,“ ukázal hraničář na poloopici. „A mě říkají hraničář Kenshar,“ představil se, „jsme na cestě do Žlutého království.“

„Neznám,“ reagovala Anita, „Utíkám do Ragu, to je zatím můj poslední cíl. Je-li ve vaší společnosti místo?“

Rukočar pohlédl na hraničáře a bylo mu jasné, že další cesta bude pěší. To prozrazoval jeho výraz ve tváři. Kenshar byl dívkou tak očarován, že se mohl stát nosičem modrého z nebe. A i kdyby neměli, žádného koně, jistě by dívku vzal na ramena a začal by odfrkávat a říhat jako kuň, jen aby ji splnil každé přání. Bylo mu z toho na nic.

„Máme jen tři koně,“ poznamenal Kenshar. Výborně, postřeh pomyslel si Rukočar.

„Ále,“ mávl rukou, „Povezu tě Anito na mém koni. Můj oř jistě vydrží zátěž dvou osob.“

Když Linaie chtěla odcouvat do stanu, zavadila zrakem o Anitiny oči. Jejich zraky se spojily a obě myšlenkové proudy vytvořil na zlomek sekundy pevné spojení. Linaie otevřela ústa, ale nevykřikla. Pak se vazba přerušila jak nitka pavučiny a čas pro Linaii se rozběhl opět běžnou rychlostí. Rychle odvrátila zrak. Bylo to jak zlý sen.

Další den cesty do hlavního města Kenshar nemluvil s nikým jiným než s Anitou. Linaie okamžitě poznala lásku na první pohled a o to víc klesla její nálada, která už tak byla dost mizerná. Rukočar zpomalil u Gorova koně, tak aby se mohl s Linaii bavit.

„Víš, Lino,“ začal opatrně, „něco se mi na té nové nelíbí.“

„Slabý slovo,“ odfrkla Linaie.

„Ještě to cítíš?“

„Teď je to silnější.“ prohlásila stručně.

„Hele, jestli se něco stalo, tak to řekni...“

Vzdychla.

„Ruky, něco se stalo, když na mne ta čarodějnice pohlédla. Cítila jsem jak mne ten pohled oslabuje. Jsem s toho zmatená.“

„Opravdu?“

„Jestli o tom něco víš...?“

„To je složité. Práví mágové nikdy nebojují zbraněmi, ale myšlenkami. Dokážou rozumného tvora doslova probodnout pohledem. Před tím však sondují mysl svého nepřítele, aby věděly jakou mají šanci. Je to jediné vysvětlení.“

Otočila svůj pohled na čaroděje.

„Mágové?“ podivila se.

„Jenom mágové, což mě zaráží. Bez pochyby na tebe něco takového zkoušela.“

„Ale proč?“

Rukočar pokrčil rameny. „Snad se to brzy dozvíme.“

Slunce zapadlo a záhy se začalo stmívat. Od Stínových hor vyšel první měsíc Čas, stále však bylo dostatečné světlo. Obloha dnes zůstávala bez mráčků. Po skromné večeři na zelené louce vyběhla Linaie na pahorek a tam strnula. Ještě nikdy v životě neviděla tak velké město jako byl královský Rag, jenž se rozkládal kolem břehů hadovité Ráhvoně, řeky která byla důležitou obchodní spojkou mezi hlavním městem a dalekými severními břehy. Měla z toho vzrušující pocit, cítila se tak nádherně, jako nikdy v životě.

„Tak tohle je Rag,“ vydechl Rukočar a položil svou pravou ruku na její levé rameno.

„Je to nádherné,“ zašeptala.

Hezkou chvíli nehnutě stáli a dívali se do dálky na rozlehlé město, zatímco obloha zrudla a na obzoru se rozlily červánky jak kaluž čerstvé krve.

Ale ten překrásný pocit, to nádherné vzrušení netrvalo věčně. Najednou se vše vytratilo, jak hosté po rozpuštění večírku, když Rukočar spatřil na Cestě před městem cválat černého koně s černým jezdcem. Vyjel z města, za ním druhý a třetí. Oba dva následovali toho prvního. Na dívčině tváři se ztratil úsměv a zoufale pohlédla na čaroděje. Pak se spolu s ním rozběhla k táboru.

„To jsou jistě oni,“ špitla Anita, „Černé kápě.“

„Kolik jich je?“ vyzvídala hraničář.

„Tři,“ odpověděl Rukočar a ukázal to na prstech.

Hraničář vzal Anitu za ruku: „Nedám tě broučku.“

Linaie se ušklíbla.

Čekali. Zakrátko přidusali tři koně na nichž seděli tři černě odění jezdi v černých kápích. Gor již třímal v pařátech svůj kyj a hraničář s rukou na meči byl připraven okamžitě zasáhnout. Koně se seřadili, avšak z pod temných kapuc se neozvala ani hláska. Zdálo se, že mají dostatek času, a že tudíž vyčkávají. Jejich taktika byla zřejmě vymyšlená chytře, neboť Kenshar se netrpělivosti přestával ovládat.

„Co od nás chcete?“ zaječel. Nedostal žádnou odpověď. Ani kůň se nepohnul, ani černý kabát nezaválal ve větru. Vítr! Něco nebylo v pořádku a Kenshar si toho nemohl všimnout, protože byl na pokraji nervového výbuchu. A pak se to stalo. Jeden z mužů předpažil pravou ruku a roztáhl prsty. Kolem hraničáře zakroužil oblak modrofialového plynu, přeskočilo několik elektrických výbojů. Když se oblak rozplynul nezůstalo z hraničáře zhola nic. Vypařil se snad? Byl disintegrovan nebo teleportován? Kam potom? To byly otázky, které v tu chvíli trápili čaroděje. Povšiml si, že v tomtéž okamžiku se totéž stalo i Anitě. Gor sice tak dokonale nepochopil, co se s jeho přítelem stalo, rozzuřilo ho to však natolik, aby se s kyjem v pařátech rozběhl proti přesile na koních. O mnoho později nebyl překvapen jen barbar, ale i samotný čaroděj se svou učednicí. Gor se rozmáchl tak, aby shodil prvního jezdce, kteří doposavad seděli nehnutě, jako by se nechumelilo. Jeho kyj však obrazem prošel bez sebemenšího odporu, takže stržený barbar rychlostí jeho kyje, proskočil koněm a odpadl měkce na trávu.

„Je to holograf,“ zvolal Rukočar a na důkaz toho všichni tři jezdci zmizeli.

Rukočar měl melancholickou náladu. Byl to takový pocit, který pocítí vědec po ročním výzkumu, když mu někdo naprosto nezainteresovaný dokáže, že to co se snažil po celý rok vyzkoumat je naprostá blbost. Šok spojen s bezradností, to všechno bylo nutné spláchnout něčím ostrým a opít se až do nemoty. Jenomže to nějak čarodějovi nešlo. Zaobíral se chmurnými myšlenkami, procházel si nazpět celé to prapodivné dobrodružství. Nejvíce ho dopalovalo vědomí toho, že celou cestu, až sem do královského města vážil zbytečně. A tak jak přemýšlel, zapomněl na svůj původní záměr

zde, v hostinci na kraji Ragu.

K jeho prázdnému stolu si přisedla Linaie.

„Myslím, že celá skutečnost je jiná. Bylo to naplánované,“ prohlásila Linaie.

Rukočar sebou trhl.

„Jak si na to přišla?“

„Gor promluvil,“ usmála se, „sice to byla obtížná domluva, ale leccos jsem se dozvěděla.“

„Mluv tedy.“

„No, vlastně říkal, že tu Anitu již viděl. Nevzpomněl si kde. Dále prohlásil, že si nic nepamatuje na dobu před tím než se on a jeho přítel vydali na cestu.“

„Proč nám před tím nic neřekl?“

„Jeho jazyk byl svázán, přísahou, kterou dal Kensharovi. Gor sám se domnívá, že Kenshar zemřel, ale chce jít dál a vyplnit své poslání. Potom si na všechno vzpomene.“

„Velice zajímavé...“ zamumlal Rukočar, „je to vymyšleno vskutku důmyslně. Jen se obávám, že ten kdo, je autorem téhle kletby není pozemšťan.“

„Všechno nasvědčuje tomu, že hraničářovým posláním bylo nalákat nás a někam odvést.“ řekla.

Rukočar se podrbal za uchem.

„No jo. Tak proč tedy Anita. Jestli je tohle všechno pravda, tak jediná Anita do toho nezapadá. Anita byla past na Kenshara, to jediné je jasné.“

„Skutečně na něho?“ zeptala se Linaie.

Pohlédl do jejich třpytivých očí.

„To je nesmysl. Vždyť věděla kdo jsou všichni.“

„Pak je tady ještě jedna možnost. Někdo nebo něco se usadí na hradě ve žlutém království a začne svou tyranii. Dva dobrodruzi se vydávají hledat, podle legend nejmocnějšího čaroděje. Zeptají se nějakých theurgů. Anita patří na druhou stranu. Stojí proti nám a hraničářovi.“

„To jsem si myslel na začátku. Je tu však jedna potíž. Jestli se to něco bojí právě mne, proč Anita odstranila hraničáře?“

„Je to celé zmatené,“ uzavřela Linaie, „Já osobně zítra vyrazím s Gorem na cestu.“

„Souhlasím s tebou...“ avšak byl přerušen Linainim gestem. Dívka totiž zahlédla známou tvář. Vstala rychle a vyběhla do schodů do druhého patra hostince. Od dřevěného zábradlí rychle přehlédla poloprázdnou hospodu a uviděla jak se Rukočar zvedá, ze židle. Vyhlédla za roh a jen na okamžik zahlédla, jak se druhé dveře zavřeli. Šla dál, teď pomalu a potichu, až se ocitla u oněch dveří. Tam se za nimi měla skrývat Anita. Linaie si to přinejmenším myslela. Bez klepání stiskla opatrně kliku a zvolna pootevřela. Dveře se rozlétly a před čarodějkou se rozevřela jiná dimenze. To co zbylo z dveří zmizelo nenávratně v černém propadlišti. I vše ostatní co nebylo přiděleno napevno k pevným stěnám, stropu či podlaze, strhl vichr do tmavého prostoru. „Stěny“ hyperdimenzionálního průchodu byly pro zvýšení efektu lemovány různobarevnými blesky a výboji mezi nimiž dominovala modrá, zelená a bílá. Linaie se jen tak držela rámu dveří, cítila však, jak jí tlak stahuje nohy do černého chřtánu. Zasténala. Náhle byla stržena ještě více dovnitř a již se držela jen jednou rukou za okraj. Rukočar přiběhl a v poslední chvíli ji podal ruku. Linaie si všimla jak mizí kousek po kousku ve tmě. V tom ji neudržel ani Rukočar a dívka zmizela nenávratně. Rukočar neváhal a pustil se. Ještě se stačil ohlédnout jak za jeho zády mizí poslední světlo jejich světa. Posléze se za ním zavřela černota.

Linaie se nejdříve domnívala, že je po smrti. Nadále se však ujišťovala, že vnímá okolí. Připadal si jako v obrovské rouře, která jistě musela mít někde svůj konec. Sama byla zvědavá, kde se nakonec objeví. O samotném nebezpečí, který skrýval sám portál nic netušila. Dočkala se konce. Zahlédla před sebou bílou tečku, která se zvětšovala a zvětšovala. Teď. Vylétla z portálu nohama napřed a dopadla tvrdě na studený mramor. Pohmoždila si pravou nohu, kterou při dopadu nešťastně zkroutila pod sebe. Zdvihla pohled od podlahy a její zrak se upřel na vysoké černé boty. S vyděšenou předtuchou v očích stoupala zrakem po muži vzhůru, až ... ne, nemohla se mýlit ... černá kápě.

Východ z jiné dimenze se začal snižovat. Průchod zřejmě ztrácel celost, integritu a Rukočar znatelně cítil jak se za jeho zády portál hroutí. Kdyby jej zkáza portálu zastihla dříve, než by se

dostal na konec své cesty, mohl se objevit takřka kdekoli jinde. Většinou několik desítek či stovek stop nad zemským povrchem nebo v podzemí uprostřed skály, hlíny, či jiného masívu. Ani jedna z možností se mu nezamlouvala. Portály, to je věc mezi učenci poměrně známá, mágové dokonce umí portál vyvolat, nikdo z nich však nechápe, jak takový portál funguje. Portál je věc záludná a nevyočítatelná. I na první pohled stabilní portál dokáže přivodit veliké problémy. Když pak někdo použije takový portál může se stát prakticky cokoliv. Nemluvně o tom, že se dotyčný objeví někde jinde, může portál tělo špatně přenést. Je hodně případů, kdy se na druhé straně objevilo tělo rozpučené na dvě či více částí nebo případy, kdy se věc vhozená do portálu obrátila naruby, Nehledě na tak zvané portály „černé díry“, kdy věc vhozená do portálu zmizela navždy. Takové myšlenky se honily čarodějovi hlavou. Rychle se otočil a nasucho polkl. Asi dva až tři sáhy od něho se otáčel světlemodro-černý vír. To byl konec mezidimenzionálního průchodu. Rukočar byl bezmocný, nezbývalo mu nic víc než doufat, že zahlédne konec téhle čertovské jízdy. A pak, když zkázonosný vír byl od něj vzdálen sotva pár coulů, kdy už téměř cítil ten zvláštní elektrostatický pocit, zahlédl na konci černého tunelu světlo. Kdyby tak mohl přidat. Orosilo se mu čelo z vypětí.

Tma. Tunel se smrškl v bílou hvězdu, ta se rychle zmenšila a zmizela. Nestihl to. Chvilí tápal ve tmě. Nemohl popadnout dech, protože tady žádný vzduch nebyl. Nacházel se ještě v meziprostoru, nebo již zůstal uvězněn v nějaké stěně? Dusil se. Posléze ucítil silný náraz, jakoby dopadl na tvrdou studenou podlahu. Před tím než omdlel zahlédl rozmazaný obraz, vnitřek nějaké místnosti. Víc si nepamatoval.

Linaie seběhla k ležícímu tělu. Zatřásla s ním. Čaroděj se pohnul a otevřel oči. Vzduch, dýchal, to bylo dobré znamení.

Stráže je vedli za ruce dlouho chodbou zdobenou obrazy a gobelíny po stěnách, přičemž jejich dlaně tiskli Rukočarovy ruce bolestivě silně. Zastavili se teprve před vysokými zdobenými dveřmi. Vchod do nějaké důležité místnosti, snad do trůnního sálu? Jenomže jaký král tady vládl? Co to bylo za království? Do které části světa je portál zanesl? Rukočar se domníval, že portál byl ukončen právě na královském hradě, ve Žlutém království, avšak nemohl to ani potvrdit ani vyvrátit. Mnoho otázek a žádné odpovědi, ty se měl dozvědět za těmito dveřmi.

Až příliš tiše a lehce se dveře otevřely. Sál za nimi byl obrovský, na obou stranách byl strop podepřen osmi tlustými mramorovými sloupy a v každé mezeře mezi nimi postával nehnutě jeden strážný. Ze stěn k němu zhlíželi portréty všelijakých osobností, králů i královen. Podlaha, strop i stěny, to vše bylo z bílého mramoru. Ale teď vzhlédl vpřed do míst kde bývá trůn. A tam na trůnu zahlédl ne zrovna pohlednou ženu. Zjizvená tvář, žluté oči, rozčuchané vlasy (jestliže to byly vlasy) oblečená pak v tmavých možná modrých volných šatech, v levé ruce držela hůl, na jejímž konci spočívala křišťálová koule. Sama hůl budila dojem dlouhého pařátu, jenž drží onu průsvitnou věc. Mráz mu přejel po zádech, jakmile si všiml obou postav na každé straně trůnu. Hraničář Kenshar a barbar Gor (čert ví jak se sem dostal) tam nehybně stáli uvězněni ve čtyřech světelných kruzích. A na schodu vedle trůnu se šklebila Anita, zřejmě její pomocnice.

Linaie byla hozená před schodiště a stejně tak Rukočar. Temná vládkyně se postavila a zašklebila se na své vězně z výšky.

„Nečekané uvítání, že čaroději.“ Ten hlas nepatřil člověku. A snad nevycházel z úst. Jakoby si našel rychlejší cestu než vzduchem.

„Neznám vás!“ vykřikl, „Kdo jste.“

„Ale, ale, opravdu ne?“ usmála se a sestoupila ze schodu k čaroději.

„A co ty Linaie dcero vévody Bazila, ty mě musíš znát.“

Pomalou zavrtila hlavou, přestože v hloubi mysli jí cosi přesvědčovalo o pravém opaku.

Žena se velmi rychle a nečekaně otočila a kopl čaroděje do rukou.

„Hlupáci,“ křikla na strážě, „svažte mu ruce. A jí taky.“

Stráže okamžitě uposlechli. Před trůnem teď klečely dvě postavy s rukama za zádech. Žena pokračovala v monologu.

„Inu, není to na závadu, milá Linaie. Nikdo mi v tom stejně nezabrání. Dnes v noci bude dokončen transfer.“

„Co že bude?“

„Zeptej se svého čaroděje, moje milá, ten jistě ví, co to slovo znamená“

„Ty..., ty...,“ procedil mezi zuby.

„... jen si posluž,“ smála se žena, „ale, to je asi to jediné na co se zmůžeš.“

„Stejně se vám to nepodaří. K tomu, aby jste mohli dokončit to vaše ďábelské dílo, musí být její mysl nejvíce otevřená. A ten okamžik jste již prošvihli. Cožpak tohle vám zabeđeným hlavám není jasný.“

„Máš pravdu Rukočare. Její mysl musí být otevřená. Avšak v tom případě musí vůbec nějakou mít.“

Zdalo se, že byl šokován, leč ne na dlouho.

„Ani to se vám nevydaří. Linaie má mysl pevnou a nikdo její ego vzít. Je až příliš sebejistá. Mentální souboj prohrajete“

Žena se hlasitě zasmála.

„Tak dost,“ zakřičela Linaie, „Ruky, kdo je to ohavné stvoření?“

„Démon,“ odpověděl stručně, „Může být čímkoliv, mužem, ženou či zvířetem, jeho tělo je ale nehmotné.“

„Správně čaroději,“ ozval se démon tentokrát v mužské podobě, „jen jí to pěkně řekni všechno. Řekni jí, že již půlka mé podstaty nosí ve svých myšlenkách. Mým životním cílem bylo dostat se do vašeho světa. Mít něco co nemají ostatní. Mít své tělo, které bych mohl ovládat. Ty, dcero vévody Bazila si byla stvořena mnou a jako zárodek vložena do dělohy tvé matky. Dobře se o tebe starali, ale já jsem tě stále sledoval a čekal na noc, kdy mi oba měsíce otevrou cestu do tvé mysli. A pak tu noc, kdy se to mělo stát, objevil se tenhle čaroděj a přerušil naše spojení. Jen část mé podstaty byla přenesena. Och, Linaie, já jsem vlastně tvůj otec.“

„Pche! Otec...,“ odplivl si čaroděj, „Vy lidé z jiných světů akorát využíváte náš svět a stavíte si tady svá těla. NEMÁTE PRÁVO, PROTOŽE NAŠ SVĚT JE SVOBODNÝ.“

„Byl,“ opravil ho, „Naši lidé zjistili výhody, mít svá těla. Čím dál více obyvatelů našeho světa chce své tělo. Váš svět se stane farmou pro chov lidských těl.“

„Jakým právem...,“ ohradil se čaroděj.

„Právem mocnějšího,“ ušklíbl se démon.

Muž se otočil a přešel k trůnu.

„Marně se snažíš čaroději. Tomu nezabráníš, to je světový ... celosvětový trend. A Linaie nebude první ani poslední. Linaie...,“ otočil se na dívku, „Máš poslední možnost vydat se se mnou na jiná místa, jiné planety. Podíváš se do rozličných světů, když podstoupíš. Budeš mít moc, všechno nač si vzpomeneš, věci které jsi nikdy neviděla, stroje jenž mluví a chodí, skřínky s obrázky, jenž se pohybují, veškerou techniku, která ti vyplní jakékoliv přání.“

„Ne!“ odpověděla jistě.

Démon pokrčil rameny. „Nu což, tvé tělo potřebuji tak i tak. Ale teď, není času nazbyt. Kenshar a Gor již vyplnili svůj úkol. Jsi na radě Anito. Víš co máš dělat?“

Anita se zlověstně usmála, položila si ukazováčky a prostředníky na spánky a zrakem zaostřila do Linaininých jiskrných očí. Pak je pomalinku zavřela. Obrovský myšlenkový náboj zasahl Linaininu mysl, až se jí zastřel zrak. Cítila jak se Anita pokouší prorazit myšlenkovou bariéru. Avšak Linaie má mysl pevnou, jak nejpevnější hráz.

Rukočar s hrůzou střídavě pozoroval oba kamenné obličejce. Přestože se na venek nic nedělo, uvnitř myslí probíhal bouřlivý mentální souboj. Ne teď nemohl nic podnikat, protože jakýkoliv pokus o záchranu své svěřenkyne by mohl skončit její smrtí. To co vřelo mezi soupeřkami byla magie smíchaná s nenávisí, bojechtivostí, útočností.

Mezitím na okraji reality a fantazie se střetly dvě mentální čepele ostré jak břitvy. Mnoho synaptických spojů bylo přerušeno a Linaie si uvědomovala, že soupeřka brzy prolomí její mentální hradbu.

Znovu se střetli uprostřed smyšlené arény. Linaie zůstalo v imaginárních rukou něco pevného, tvrdého a zlého. Pozorně si to prohlédla. Vypadalo to jako kořen. To mohl být kořen mysli, alespoň kdysi o tom slyšela od Rukyho. Pouhým dotekem cítila jeho sílu, moc, tu prapůvodní energii, kterou vyzařoval nejdokonalejší stroj ze všech - lidská mysl - něco co dokáže samo žít, pamatovat si

mnoho, vymýšlet nové a nové nápady, mít sny, které jsou vždy výplodem fantazie, které takřka přicházejí od nikud a objevují se tak náhle, aby nás mohly včas varovat. Tohle byl kořen její soupeřky. Tohle byla ona sama. Již věděla jak nad ní zvítězit. V duchu se ušklíbla a zlomila ho. Z dálky se vytratil dívčí nářek.

Anita se zhroutila na zem. Ne, nezemřela, ale z jejích očí zmizely veškeré stopy po inteligenci. Zůstal vnímající, avšak nechápající mozek, neboť nebylo nic, co by mu dokázalo vysvětlit obraz viděný očima.

Linaie se skácela vyčerpáním. Démon skrýval překvapení.

„Tu máš tělo démone. Její mysl je čistá. Proč ho nevyužiješ“

„Mlč hade,“ zasyčel démon. „Oba je hod'te na mučidla!“ zakřičel na černé kápě.

Svalnatá gorila uchopila čaroděje silně za předloktí, až Rukočar zasyčel bolestí. Druhý hrubě postavil dívku na nohy. Plivla mu do tváře, načež dostala loktem přes tvář. Zasténala. Z nosu se jí spustila krev.

„Takhle bys neměl zacházet se svým tělem,“ zakřičel Rukočar.

Démon se pousmál. „Máš pravdu čaroději. Zbavím se tedy jenom tebe.“

„Zastavte!“ ozvala se náhle Linaie.

Démon rukou zadržel strážce.

„Copak. Nechceš se snad se svým čarodějem rozloučit,“ ušklíbla se nehmotná postava.

„Mám návrh.“

Zvedl obočí a v jeho tváři zůstal jemně pobavený výraz.

„Poslouchám dcero.“

Linaie bojovně vysunula bradu a zaujala důležitý postoj.

„Tak poslouchej. Víím, že nemáš mnoho času. Víím, že nevíš, co dělat dál. Víím, že se ti to daří skrývat. Máš málo možností. Buď'to se ti podaří sehnat někoho mocnějšího než byla Anita a nebo odejdeš do své dimenze a vrátíš se zase za osmnáct let. Neseženeš nikoho mocnějšího než jsem já a druhá možnost již taky nepřipadá v úvahu, že? Já ti však nabízím ještě třetí.

Byl překvapen: „Jak to najednou můžeš vědět?“

„Sám si tvrdil, že jsem tvá dcera,“ usmála se ironicky, „... že část tebe přešla do mé mysli. To vše se mi teď vybavuje.“

„Jaká je tedy třetí možnost?“

„Budeš moci dokončit přesun, když se ti otevřu.“

„To neuděláš Lino!“ zakřičel Rukočar.

„Pod podmínkou,“ dodala, „že propustíš všechny ostatní.“

„Změnila jsi názor?“

Přikývla. Rukočar zůstal jako přibitý s otevřenou pusou. Měl by něco udělat. Jinak by celé jeho snaha tomu zabránit vyšla na prázdnu. Až se démon spojí s tělem, již se nebude muset vracet. Bude mít čas, celý lidský život. A bude mít velikou moc a sílu, to vše dohromady mohlo znamenat věčnou tmou a vládu nejhoršího tyрана víceméně celé Langaii. Chaos, zlá moc a síla, černá jako symbol, otroctví, povstání, zabíjení to vše, co prožil jako mlád. Ne, tomu musel zabránit. Kdyby tak měl volné ruce.

Démon pokynul strážím. Ti rozvázali dívku, avšak nepustili ji za ruce.

„Nuže, přístup dítě.“

Linaie byla volná. Pomalu vystoupala po schůdkách ke trůnu a poklekla před démonem. Její pohled se ještě stočil na stojan, kde nehybně stál Kenshar, uvězněn v silovém poli mezi zářivými kruhy. Démon pochopil a zrušil bílé kruhy. Gor i Kenshar se složili na zem.

„Splnil jsem tvou podmínku. Jejich těla procitnou, až dokončíme spojení.“

Démon položil svou pravou ruku na dívčino čelo. Linaie zavřela oči.

„Né, nikdy se ti to nepodaří!“ volal Rukočar zoufale a zmítal se v sevření obou strážců.

Linaie otevřela svou mysl. Podlehla náporu myšlenek, jenž začaly vnikat do jejího mozku.

Démon se ve spleti vzpomínek, znalostí a fantazie chvíli hledal. Přicházeli nové a nové informace a vzpomínky. Hrozilo, že se dívka v tom návalu ztratí. Začala tedy sebe kontrolovat a uzavřela se.

Démon narazil na pevnost její mysli. Vrátilo se mu to jako výboj ničivé energie. Dlouze a táhle

zařval. Jeho tělo se nehlučně sesulo k zemi.

Linaie natáhla nosem čerstvý vzduch. Blaženě vydechla. Rukočar ucítil, své ruce volné. Svalnatí strážci se rozplynuli, jak jitrní mlha, když slunce vystoupá nad údolí.

„Lino!“ zvolal. Přiskočil a pomohl dívce na nohy. Objala ho kolem krku a nezdržela slzy. Povedlo se jí to. Žila, myslela, byla sama sebou, žádný démon.

Něco však nehrálo. Rukočar se zarazil. Vše co dosud viděl a slyšel o démonech, vše co o tom znal, to vše teď bylo v rozporu s realitou. Snad to ani nebyl tvor z jiné dimenze, snad to byl jen podvod. Démon byl mrtev a jeho tělo leželo nehybně na zemi. Jenomže démoni nemají žádné TĚLO. To co vytvářejí jsou iluze toho, co chtějí mít.

„Co se děje Ruky?“ zeptala se, když pocítila jeho neklid.

„Linaie,“ zašeptal, „pojď, půjdeme pryč, někam odsud daleko od toho prokletého království. Půjdeme domů. Něco tu smrdí“

„Taky to cítím,“ přisvědčila.

„Tohle nemyslím. Podívej se, buď ten co támhle leží není žádný démon nebo ta iluze ještě nezemřela.“

Na důkaz jeho slov se nejdříve pohla hůl ve tvaru pařátu, jenž držela křišťálovou kouli. Avšak ta teď zářila jasně červeně. Linaie vykřikla.

Tělo démona zprůsvitnělo. Na tom místě, kde měl stát se teď jen lámalo světlo. Obě postavy seběhly z trůnu ke bráně, leč démonova kouzla byla mnohem rychlejší. Žádná brána. Jen mramor. Kolem dokola. Rukočar si uvědomil, že nemá kam uniknout. Na obranu vyčaroval slupku a schoval se s dívkou uvnitř. Zůstali dočasně ochráněni před démonovou magií, která se odrážela od slupky v podobě blesků a magických koulí.

„Jestli něco nevymyslíme, tak slupka dlouho nevydrží,“ nařikal a litoval, že není mágem.

„Podívej,“ zavolala. Jejím hlase vykřísila jiskřička naděje.

„Tiše,“ napomenul ji, ačkoliv slovo ticho bylo dost relativní. Naštěstí v rachotu magických výbojů démon nezaslechl nic. Zato se nebezpečně přiblížil ke slupce.

Kenshar pochopil odkud vane vítr magických zaklínadel. Za démonovými „zady“ vrávoravě vstal a s obtížemi pozdvihl protimeč. Levou rukou se dotkl špičky. Protimeč se proměnil ve stříbrný. Tělo démona, představovaného pouze zvláštním zakřivením prostoru se přiblížilo k čarodějům a máchnutím průhlednou rukou byla slupka zničena. V tom okamžiku hraničář tál do místa, kde podle něho měl být krk. Přesto jeho meč narazil na jakousi hmotu nebo to byla síla, která jej musela zbrzdit. Tvor se rozdělil na dvě nestejně velké části, jenž za ohlušujícího hluku a silné větrné smršti implodovaly do sebe.

Vichr se uklidnil. Iluze nádherného mramorového sálu s obrazy a se zlatým trůnem se rozplynula jako sen ihned po probuzení. Namísto toho se ocitli ve zřícenině. Barbar se vyhrabal s hromady kamení a štěrků. Kenshar se opřel o zbytek sloupu. Upustil meč a vydechl.

Linaie znenadání vstala a ve strhaných šatech se vydala pomalu sálem, k místu kde předtím stával trůn. Rukočar ji chvíli sledoval, než se mu rozklížil svět před očima. Zmizely schody, sloupy, sál a byly nahrazeny pobřežím, skalisky na okraji zeleného moře. Rukočar objevil, že se to nestalo jen jemu. Linaie došla k pobřeží. Nedaleko, po její levé straně uviděla dřevěný můstek u kterého se kolébala dřevěná pramička s vesly. Na můstku kdosi stál.

Rukočar se tiše přiblížil k záhadné postavě. Byla zahalená v černém plášti a pravé ruce držela ... kosu.

Linaie se dotkla čarodějova ramena. Cítil jak se třese.

„To je on, že?“ zašeptala. Přikývl.

MY SE ZNÁME, NE? ozval se Il, který se mohl rovnat se zvukem, který vydávaly vrata trojanského hřbitova. Ještě se neotočil.

„...na něk-k-koho če-čekáte?“ koktal Rukočar.

Černá kapuce provedla krátký pohyb nahoru a dolů. Po Rukočarově pravici se postavil Kenshar, Gor zůstal za nimi.

Černý plášť se otočil a osoba se dala do kolébavého pohybu. Opustila můstek a nevěšmavě minula hlouček otevřených pusou a vylekaných pohledů.

Uslyšeli melodii. Znělo to jako vysoká píšťala, jenž velmi rychle střídala dvě noty. Kostlivec hrábl pod plášť a v jeho kostnatých rukou se objevilo něco hranaté a dole ohnuté. Na druhém konci to mělo tykadlo. Uprostřed zahlédla čarodějka mnoho malých plošek a z druhé strany té věci přečetla pět písmen, kterým nerozuměla. Zbytek slova zakrýval Il dlaní. To slovo znělo jako zaklínadlo: ROTEL.

NO? promluvil Il na tu věc, přičemž jednu stranu přiložil k uchu a druhou, tu zahnutou, před čelist. Dlouho se nic nedělo.

NEPŘÍŠEL, oznámil do té věci.

CO? Z JINÉ DIMENZE? JAK SE SEM DOSTAL? pokračoval samomluvou. Linaie zřejmě pochopila oč se jedná. Kdysi od čaroděje slyšela, že existuje kouzlo, které dokáže přenášet hlas na dálku. To bylo tedy ono.

TO NIC. VYŘÍDÍM. NICMÉNĚ DĚKUJI ZA VYSVĚTLENÍ. MĚJ SE. A schoval tu věc zpátky do pláště. Přistoupil ke skupince. Usmál se. Vypadal komicky.

NÁŠ PŘÍTEL BYL Z JINÉ DIMENZE, ŽE?

„No, přítel asi ne.“ zapochoyboval Rukočar na tím slovem.

TO NEVADÍ. CHCI VÁM JEN PODĚKOVAT. HLEDALI JSME HO UŽ HEZKY DLOUHO. POŠKODIL NÁM CELOU REALITU.

„Co všechno ještě udělal?“ vyzvídala Linaie.

ÁLE. TO JE NA DLOUHÉ VYPRÁVĚNÍ A JEŠTĚ K TOMU DOST SLOŽITÉ. A MY NEMÁME MOC ČASU. MUSÍM TEĎ VRÁTIT VÁŠ ČAS, PŘED DOBU, NEŽ JSTE SE VY DVA SETKALI, ukázal na Rukočara a na Linaie. AŽ NA JEDNU ZMĚNU. JIŽ NEBUDE DÉMONA.

Pak vytáhl malou placatou věc na řetízku.

NO? NEMÁME MOC ČASU, prohlásil. MŮŽETE SI ZA ODMĚNU KAŽDÝ NĚCO PŘÁT. NEŘÍKEJTE TO NAHLAS, JEN SI TO MYSLETE. A PROSÍM VÁS, JEN NĚJAKÁ OBYČEJNÁ PŘÁNÍ, CO BY NEOHROZILO CELÝ SVĚT. JINAK TO TOTIŽ NESPLNÍM.

Čarodějové z Trojanu.

Čas se vrátil, jak hrobař Il slíbil. Rukočar se vrátil od vévody potěšen. Jeho přání se splnilo a Linaie se dostala na univerzitu. Nedalo práci přesvědčit vévodu aby svolil. Jak uběhlo několik dnů, uvědomil si čaroděj, že celý jeho dům je nějak tichý a opuštěný. Procházel neuklizenými pokoji, jenž zůstali tak jak je opustil, než se vydal na cestu k vévodovy. Chyběl mu někdo, s kým by si mohl povídat.

Ach drahá Linaie. Jak vzpomínal na dobu, která by se ještě měla stát, avšak nestane se. Vzpomínal, protože jedině on a jeho učednice si pamatovali co se jim přihodilo.

Ach drahá Linaie. Chodíš na univerzitu. Máš dobré výsledky. Svěřila se mu, že občas ucítí tu příznačnou vůni. Vůni magie. Možná... Ale tuto schopnost dočista ztratila.

Ach drahá Linaie. Staneš se maginí. Není jich mnoho, ale jsou. Skoro stejně, jako čarodějek, druidek a zaklínaček.

Ach drahá Linaie. Zatím se nedozvěděl co se stalo s hraničářem, ale slyšel zprávy, že ve žlutém království vládne dobrý král. Pověst o pomstě mnichu a o jejich kletbě byla vyvrácena.

Ach drahá Linaie. O nohu se mu otřel kocour a zavrnl. Rukočar ho pohládl a podrbal pod bradou a za ušima.

„Tak jsme tu sami“, vzdychl. Kocour si zívál a uvelebil se na koberci před krbem.

Konec.

Poznámky:

1 Pokud zde sledujete paralelu s čarodějem Kedrigernem od Johna Morresse, máte zcela pravdu. Je namístě prohlásit, že tuto vlastnost mají všichni čarodějové, bez ohledu na to, kdo je vymyslel. (pozn. autora)

2 například: kdy je snídaně, oběd, večeře, kde jsou záchody, únikový východ, požární a protipožární opatření, a všechny další důležitosti, které v fantasy románech neuvádějí, protože se tam prostě nehodí. (pozn. autora)

3 Morfing je plynulá proměna z jedné postavy v druhou. Tento algoritmus se využívá např. televizní technice, přičemž se využívá počítačů. Objekt se vždy promění z jedné podoby do druhé. Rukočar však viděl tento efekt od prostředka, proto nemohl rozhodnout z čeho se černá postava mění. A krom toho byla tma. (pozn. autora).

4 a Yelkonské roky jsou dlouhé

5 Tkz. čarodějův sklad nepotřebných předmětů. Obdoba komor, spíží, sklepu, půdy.

6 Je zde na místě upozornit na drobnou maličkost. Tehdy ještě nikoho nenapadlo knihy xeroxovat. Avšak čarodějové a studenti z vyšších ročníků přišli na způsob jak obejít tak nákladné opisování skript. Je asi jasné, že magie, démoni a astrální sféry hráli v tomto postupu značnou roli.

7 K úplnému popisu již chybí položky Rozsah, dosah, past, doba trvání a vyvolání a počet mágů na jednu směnu (viz.: Dračí doupě a všechny ostatní hry na hrdiny) (pozn: autora)

8 Pro toho, kdo tohle slovo nikdy neslyšel: Theurg je zvláštní odrůda alchymisty, jenž se zajímá o živly, astrální světy, demony a jejich vyvolávání (viz: Dračí doupě pro pokročilé).

9 Ne nadarmo se říká: za devatero horami, za devatero řekami, bylo jedno království.

10 By The Way (BTW): Kolik fantasy bylo na toto téma napsáno?
